Nr. 6

10 februari 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

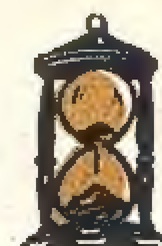
DR. J. BOOR
TANDARTS
SPREEKUUR.
8-9-UUR

De samenzwering tegen prins Rudolf

TERWIJL ANITA HAAR GEWAAGD PLAN UITLEGDE, LUISTERDE RUDOLF MET BEWONDERING NAAR HAAR. HOE GRAAG HIJ OOK HET KOMPLOT VAN DE MAARSCHALK WILDE VERIJDELEN, HIJ ZOU NIET TOESTAAN DAT ANITA ENIG RISICO ZOU LOPEN. MAAR DE TIJD DRONG EN ALLEEN DIT PLAN HAD EEN KANS VAN SLAGEN.

EVEN LATER VERSCHEEN DE MAARSCHALK OP HET DRUKKE MARKTPLEIN.

DAAR IS DE MAARSCHALK! ZE ZEGGEN DAT HIJ NIEUWS HEEFT OVER PRINS RUDOLF!

DIE IS AL VEEL TE LANG WEG, ALS JE HET MIJ VRAAGT!

STIL, LUISTER WAT DE MAARSCHALK TE ZEGGEN HEEFT!

MAARSCHALK VAN STORNHEIM WENDDE ZICH TOT DE MENIGTE.

VOLK VAN HILVANIA, HET DOET MIJ LEED U TE MOETEN MEEDELEN, DAT UW PRINS IS AFGETREDEN. GISTERAVOND WERD HIJ GEZIEN IN EEN STAD OVER DE GRENS, WAAR HIJ DE OPBRENGST VAN DE KROONJUWELEN, DIE HIJ UIT HET LAND GESMOKKELD HAD, VERBRASTE. OM ZIJN ONDERDANEN EN OM ZIJN LAND BEKOMMERT HIJ ZICH NIET MEER!

HET GEMOMPEL ZWOL AAN EN DE MAARSCHALK KON ZICH NAUWELIJKS VERSTAANBAAR MAKEN.

ZOU DAT WAAR ZIJN?

NATUURLIJK! WAAROM ZOU HIJ HET ANDERS ZEGGEN?

IK BESCHOUW HET DAAROM ALS MIJN DURE PLICHT DE REGERING OVER TE NEMEN!

OP DAT MOMENT RIEP EEN HELDERE STEM:

WACHT! IK ONTKEN DIT!

HET GEZICHT VAN DE MAARSCHALK VERSCHOOT VAN KLEUR.

IK, PRINSES ANITA VAN SYLVANBERG, VERKLAAR DAT U LIEGT!

PRINSES ANITA! WAT BRENGT HAAR HIER IN HILVANIA?

WAARDIG BESTEEG ANITA HET PODIUM.

HOOGHEID, U HEBT GEEN RECHT VAN SPREKEN IN HILVANIA!

MAAR HET VOLK HEEFT ER RECHT OP TE WETEN DAT DE PRINS HEN NIET VERLATEN HEEFT!

WAAROM IS HIJ DAN NIET HIER?

ANITA SCHROK TOEN DE MAARSCHALK EEN DOCUMENT PAKTE.

GENOEG! DE PRINS HEEFT ZIJN PLICHTEN SCHANDELIJK VERZAAKT! DAAROM ZAL IK DE REGERING OVER DIT LAND OVERNEMEN!

ALLES IS VERLOREN, ALS... HOOR IK DAAR EEN RIJTUIG AANKOMEN?

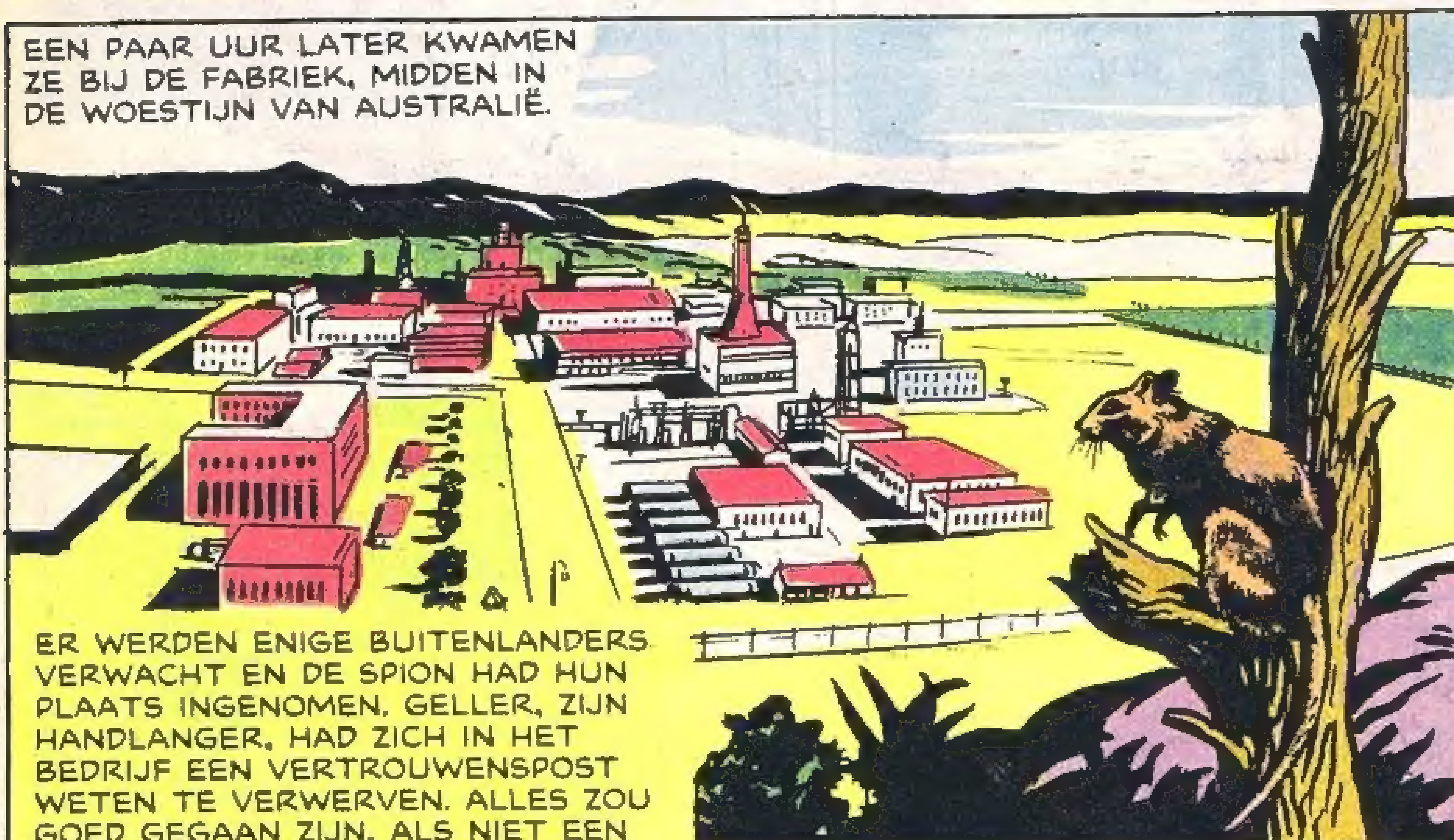
ZOU ER OP HET LAATSTE OGENBLIK NOG REDDING KOMEN?

De vliegende auto

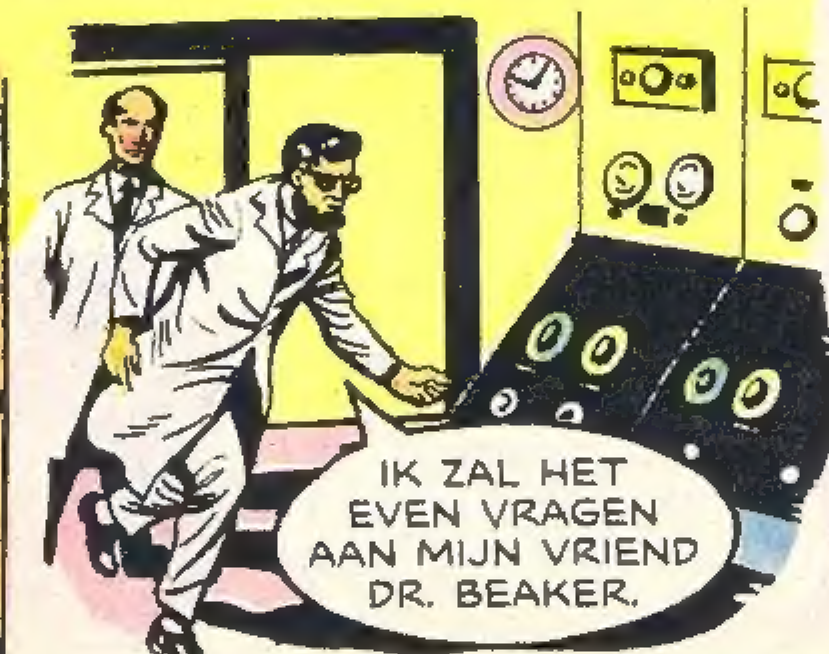

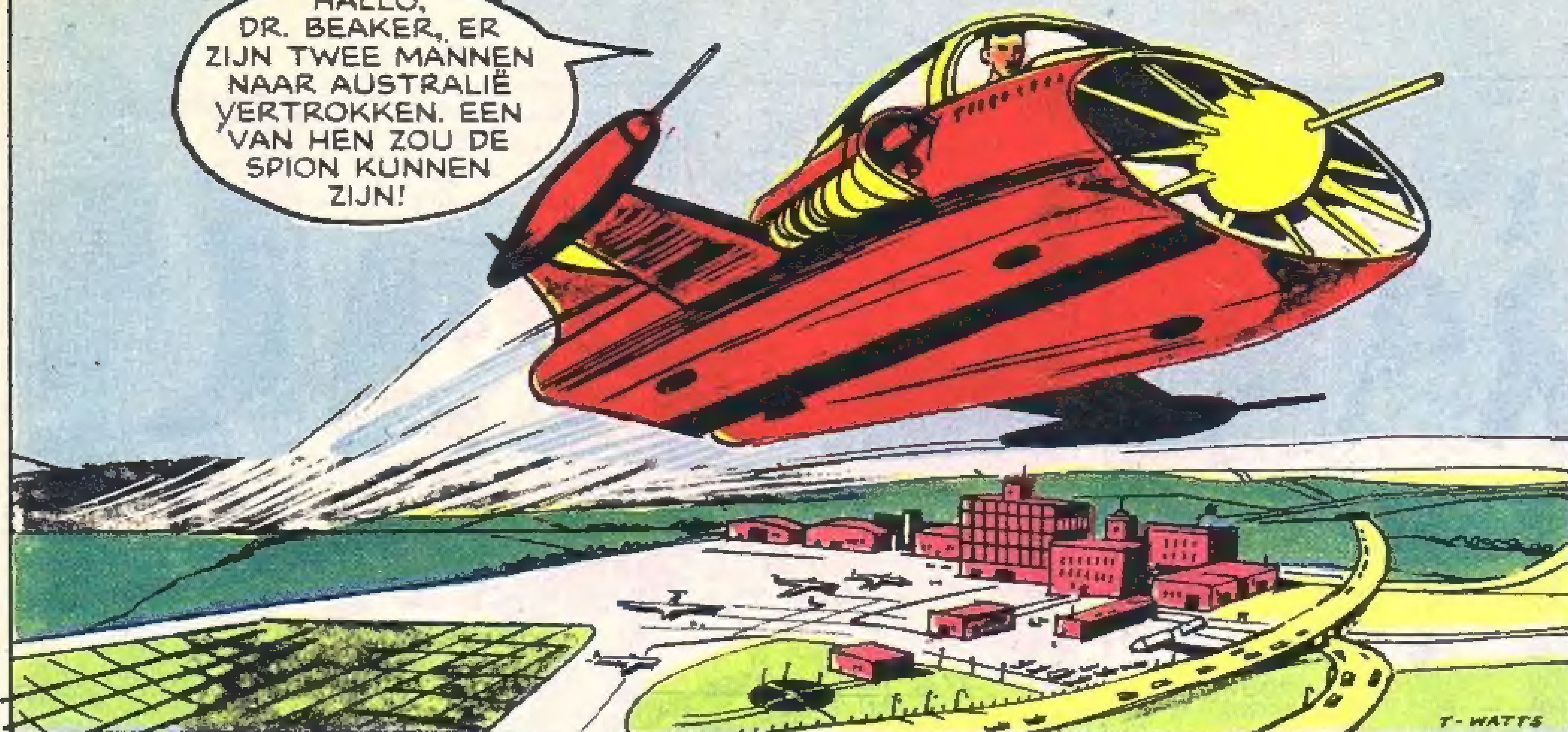

ALLES WERD VOOR DE VLUCHT KLAARGEMAAKT.

DIT IS DE EERSTE LANGE-AFSTANDSVLUCHT DIE WE MET DE AUTO GAAN MAKEN.

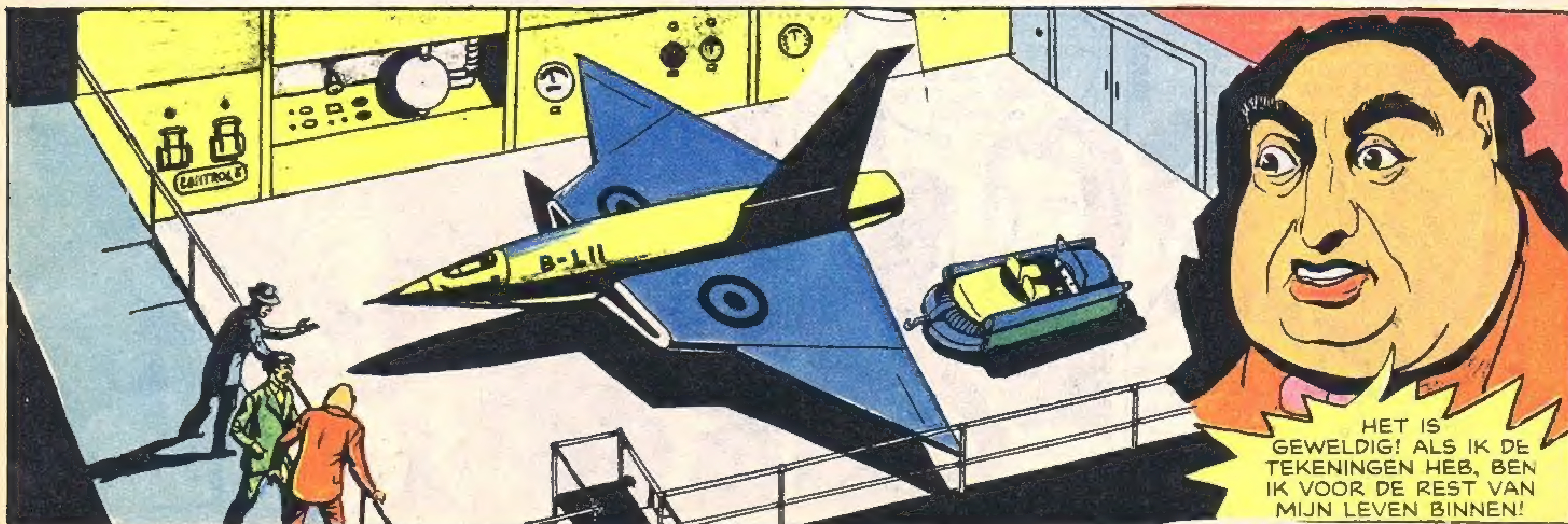
JA, WE KUNNEN HEM NU METEEN TESTEN.

Pepita en haar poppen

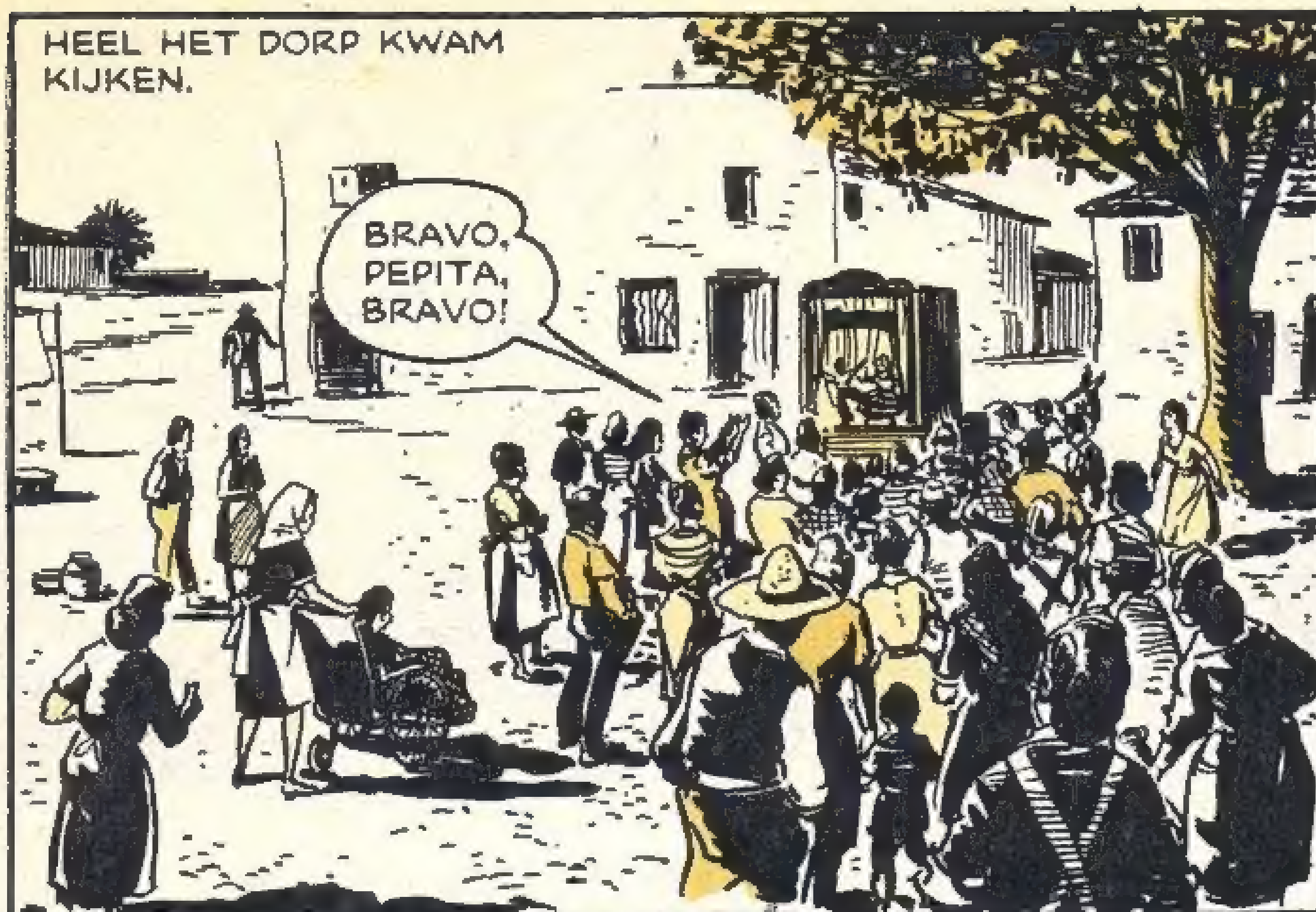

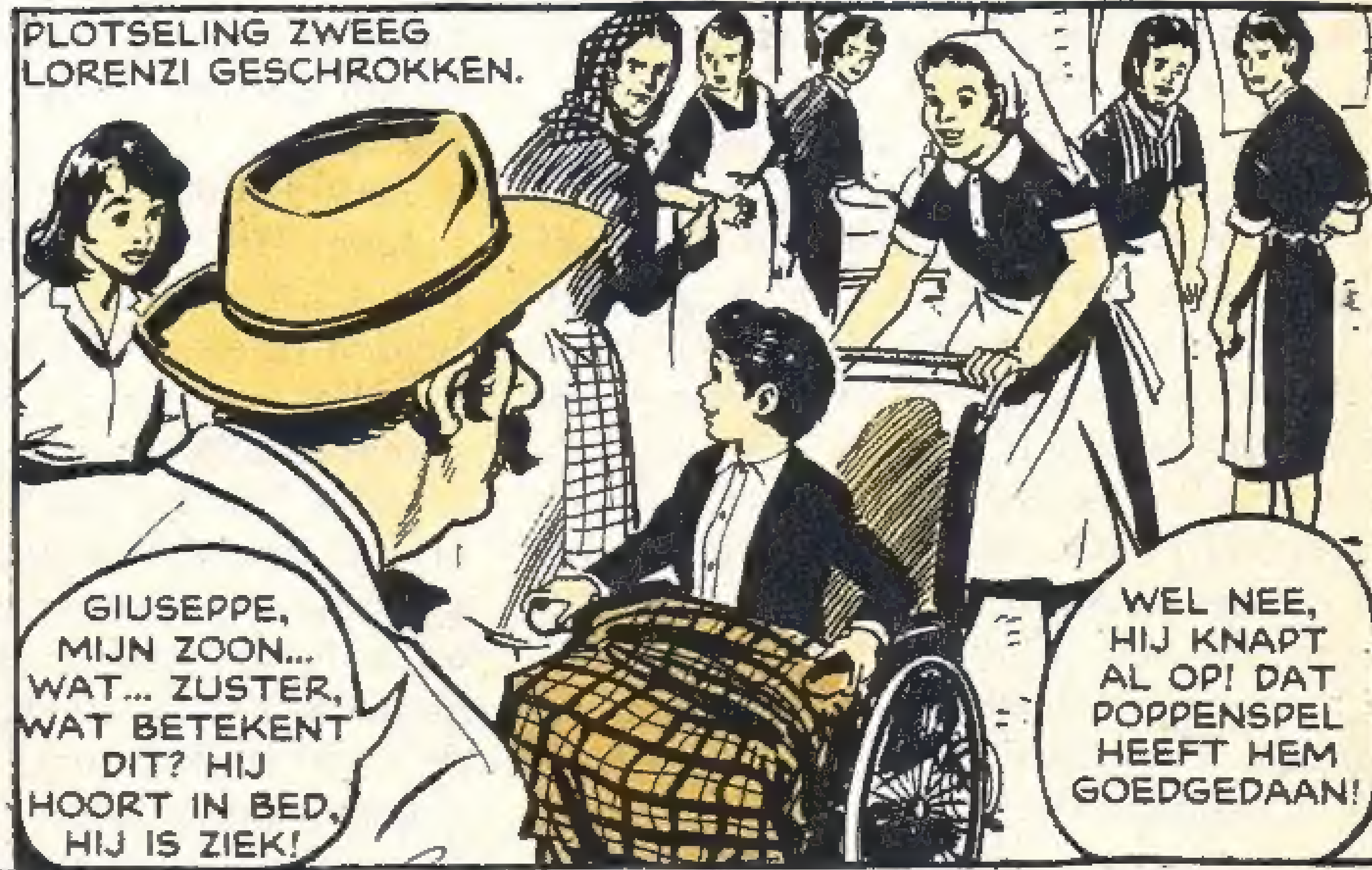

HEEL HET DORP KWAM KIJKEN.
BRAVO, PEPITA, BRAVO!

ACHTER HET GORDIJN TROK PEPITA AAN DE TOUWTJES, WAARMEE ZE DE POPPEN LIET DANSEN.
ZE VINDEN HET LEUK, JONGENS! HOOR MAAR, ZE JUICHEN ONS TOE!

TOEN KWAM ER EEN MAN NAAR DE POPPENKAST.
LORENZI! HIJ IS EERDER TERUG DAN WE DACHTEN!
WAT HEEFT DIT TE BETEKENEN?

GA AAN JE WERK, NIETSNUTTEN! EN WIE DURFT MIJN BEVELEN OVERTREDEN?

PEPITA STAPTE UIT DE KAR; MEVROUW MARTRINI KWAM BIJ HAAR STAAN.
HET IS MIJN SCHULD. MAAR DOOR DIT MEISJE HEBBEN WE VEEL PLEZIER GEHAD. IK GA GELD VOOR HAAR INZAMELEN EN...
NIKS INZAMELEN! JE GAAT AAN JE WERK EN DIT MEISJE ARRESTEER IK!

PLOTSELING ZWEEG LORENZI GESCHROKKEN.
GIUSEPPE, MIJN ZOON... WAT... ZUSTER, WAT BETEKENT DIT? HIJ HOORT IN BED, HIJ IS ZIEK!
WEL NEE, HIJ KNAPT AL OP! DAT POPPENSPEL HEEFT HEM GOEDGEDAAN!

HET WAS ERG LEUK, VADER! IK HAD NOG NOOIT ZULKE POPPEN GEZIEN!

ZE HETEN TINA EN TONI. WIL JE ZE NOG EENS ZIEN?
JA, GRAAG! IK KOM!

GIUSEPPE LOOPT... DAT... DAT IS ONGELOOFLIJK! SINDS DAT ONGELUK HEEFT HIJ GEEN STAP GEZET!

Spoken in het moeras

DOOR GEOFFREY MORGAN

Peter Linser zag de hond voor het eerst toen hij aan het eind van de Kustweg op zijn vriend stond te wachten. Het was laat in de namiddag en er was mist komen opzetten uit zee. Peter was op de hoek van de grote verkeersweg en de Kustweg uit de bus gestapt; zijn vriend David Marvin zou hem daar komen afhalen met de auto van zijn vader. Maar de bus was nu al ruim een kwartier weg en David was nog nergens te zien. Peter huiverde en keek om zich heen. De weg lag eenzaam en verlaten voor hem en het enige geluid dat hij hoorde was het bulderen van de branding in de verte.

Om zich te warmen begon hij wat heen en weer te lopen. Hij voelde dat zijn stemming langzamerhand zakte, maar het vooruitzicht dat hij straks bij een knappend houtvuur zou zitten en een heerlijke warme maaltijd zou krijgen, vrolijkte hem weer een beetje op.

Peter was voor de vakantie uitgenodigd door zijn vriend David, die pas geleden van school was gegaan om zijn vader te gaan helpen op hun boerderij aan de oostkust van Engeland. Het Moerashuis heette die boerderij; hij dankte zijn naam aan het grote moeras dat er vlak bij lag. Peter was nooit eerder bij David thuis geweest. Hij wist alleen dat Davids vader weduwnaar was en dat zijn zus Kathy samen met een zekere mevrouw Warren het huishouden deed. Hij had er zich op verheugd de vakantie op het Moerashuis door te brengen. Hij hield veel van dieren en van het buitenleven en hij vroeg zich af of hij in de komende dagen iets van David en zijn vader zou kunnen leren. Hij wilde namelijk later zelf ook in de landbouw gaan werken.

Terwijl Peter dit alles liep te overdenken, hoorde hij iets ritselen in de heg aan de overkant van de weg. Hij bleef staan en keek strak naar de sleedoornstruiken die de berm bedekten. Het volgende ogenblik kwam er uit de heg een zwarte hondekop met een witte neus te voorschijn, gevolgd door een lang, donker lijf. Het dier had lange oren, die aan de puntjes omgekruld waren. Het bleef Peter even achterdochtig staan aankijken, maar toen de jongen hem riep, kwam hij vrolijk kwispelstaartend op hem af.

Peter aaide de hond over zijn kop en speelde met zijn oren, terwijl hij fluisterend tegen hem praatte. De bruine ogen van de hond keken hem vriendelijk aan, maar Peter zag dat zijn ribben zichtbaar waren en dat zijn vacht onverzorgd was. Hij kreeg de indruk dat het dier half verhongerd en volkomen verwaarloosd was. Net toen hij stond te prakkizeren wat hij daaraan zou kunnen doen, klonk ergens achter de heg een doordringend gefluit. De hond draaide zich om, spitste zijn oren en jankte zachtjes. Weer klonk het fluitje. Nu liep het dier langzaam naar de heg, keek nog eenmaal om en verdween op dezelfde manier als hij gekomen was.

Peter stond op het punt de hond achterna te gaan, toen hij een auto hoorde aankomen. Het geluid kwam uit de richting van de Kustweg en even later kwam de auto van Davids vader in het gezicht.

David putte zich uit in verontschuldigingen. Hij nam Peters koffertje en zette het achter in de auto. Toen stapten ze beiden in en reden weg.

„We hebben zo juist iets vervelends meegemaakt," vertelde David onderweg. „Vader fokt kippen en kalkoenen en nu is er een heel stel kippen uit het nachthok gestolen. We weten nog niet wie het gedaan heeft, maar vlak voor ik weg zou gaan om jou te halen zagen we een vreemde hond in de buurt. We zijn erachteraan gegaan, maar konden hem niet krijgen. Daarom was ik zo laat."

„Wat voor soort hond was het?" vroeg Peter. Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen om te zeggen dat hij daarnet een hond had gezien, al was hij er bijna zeker van dat het dezelfde moest zijn geweest die door David en zijn vader was achtervolgd.

„Goed heb ik hem niet kunnen zien," zei David. „Maar hij was nogal groot en zwart. Dat is alles wat ik weet."

„Hebben jullie zelf geen hond?" vroeg Peter.

„Nee, dat is het hem juist. Onze hond is verleden week gestorven. We krijgen wel een nieuwe, maar die is op het ogenblik pas tweee weken oud."

„Zijn er veel kippen gestolen?"

„Ik weet niet precies hoeveel," zei David. „We zijn pas met de fokkerij begonnen en de kippen werden tot nu toe verzorgd door de jongste knecht. Hij moet ze iedere ochtend tellen als hij ze in de ren laat, maar hij is ziek geweest en toen heeft een ander het zolang gedaan. Daarom hebben we nu pas gemerkt dat er te weinig waren. Maar we zijn niet de enigen. Bij verscheidene andere boeren hier in de omtrek schijnen de laatste tijd kippen gestolen te zijn."

„Dan zijn er vast dieven aan het werk," besloot Peter. „Kippendieven. Wat moet een hond met zoveel kippen doen?"

„Precies wat ik denk," zei David. „Het zullen wel dieven zijn. In elk geval laat vader vandaag nog sloten op het hok maken."

Toen ze bij de boerderij aankwamen, was het bijna helemaal donker, zodat Peter alleen de omtrekken zag van het oude, lage huis en de vele bijgebouwen. Op korte afstand van het huis stond een grote schuur. Daar reed David de wagen in. Toen nam hij het koffertje en ging Peter voor over het met hobbelkeien geplaveide erf naar de keukendeur. In de keuken vonden ze mevrouw Warren. „Welkom in het Moerashuis," zei ze met een glimlach en gaf Peter een hand. „Lieve mensen. Die jongen is bevroren." riep ze uit. „En hij ziet er uit of hij honger heeft. Wijs hem zijn kamer, David, en laat hij daarna bij het haardvuur gaan zitten. Kathy en je vader kunnen elk ogenblik komen."

Toen Peter eeen minuut of tien later de eetkamer binnenging, stond David bij de open haard. Een meisje van een jaar of zestien was bezig de tafel te dekken. Peter begreep dat het Davids zus was. Ze was even groot als haar broer en had blauwe ogen en lang, blond haar.

„Ik hoop dat je van zelf gerookte ham houdt," zei ze terwijl ze Peter de hand drukte.

„Ik houd overal van," antwoordde Peter, die rondkeek over de gezellig gedekte tafel.

Even later kwam meneer Marvin binnen. Hij was een grote, forse man met een verweerd gezicht en blauwe ogen. Hij

was niet erg vriendelijk, maar Peter begreep dat zijn sombere stemming te wijten was aan de kippendiefstallen. Er werd aan tafel druk over dit onderwerp gesproken, al konden ze het er niet over eens worden wat er nu moest worden gedaan, omdat niemand de dader kende.

„De dief kan toch geen loslopende hond zijn?" waagde Peter op te merken, toen meneer Marvin weer over het dier begon, dat ze die middag hadden gezien. „Ik bedoel, een hond zou waarschijnlijk niet terugkomen, als hij een keer weggejaagd is. Behalve als hij gedwongen wordt."

„Je bedoelt: gedwongen door zijn baas?" vroeg David.

„Met andere woorden," zei Kathy, „zijn baas is de ware schuldige. En de hond is geen zwerver."

„Dat bedoel ik," beaamde Peter. „Op die manier loopt alleen de hond gevaar; zijn baas heeft niets anders te doen dan de buit binnen te halen."

„Zo zou het ongeveer in elkaar kunnen zitten," knikte meneer Marvin. „Maar we kunnen daar geen zekerheid over krijgen vóór we de hond onschadelijk hebben gemaakt."

„Het zal best een stroper geweest zijn," zei mevrouw Warren. „Ik heb Clem Maxwell de laatste paar weken meer dan eens om het huis zien rondscharrelen. En in het moeras zijn altijd stropers op pad, dat weten jullie ook wel."

„Je hebt me eens verteld dat het in het moeras spookte," zei Peter lachend tegen David. „Bedoelde je daar stropers mee of gebeurt er weleens echt iets vreemds?",

„Nou, wij hebben geen van allen ooit iets gezien," antwoordde David ernstig. „Maar ze zeggen dat het er spookt, ja."

„Kletskoek," riep meneer Marvin. Hij keek nu voor het eerst een beetje vrolijk. „Laat je niet bang maken Peter."

„O, ik ben niet bang, alleen nieuwsgierig," lachte Peter.

„Ik geloof er ook niet aan," zei Kathy, „maar ik zou vanavond toch niet graag alleen in het moeras willen zijn."

„Ik ook niet," zei mevrouw Warren.

„Zie je wel," grinnikte David. „Vader is de enige die er werkelijk niets van gelooft, al moet ik toegeven, dat ik eerder nieuwsgierig ben dan dat ik het verhaal geloof."

„Welk verhaal?" vroeg Peter.

„Och, het is al heel lang geleden gebeurd, honderd jaar geleden ongeveer. In die tijd zaten er veel smokkelbendes in het moeras. Een van die troepjes had een erg woeste aanvoerder, die Hendry heette, en die had weer een iets minder woeste plaatsvervanger, Wort genaamd. Op een keer kregen die twee heren ruzie en gingen uit elkaar. Toen verried Wort zijn vroegere baas aan de politie en op een nacht liep deze in een hinderlaag. Bij het gevecht, dat daarop volgde, sneuvelde hij. Wort woonde in een huisje dicht bij Strakers Kreek, dat is ongeveer anderhalve kilometer hiervandaan. Volgens het verhaal is het toen zo gegaan, dat na die hinderlaag en dat gevecht enkele volgelingen van Hendry erachter kwamen dat Wort hem had verraden. Ze zwoeren dat ze het hem betaald zouden zetten. Wort werd bijtijds gewaarschuwd en wist te ontkomen. Hij verliet de streek en niemand heeft ooit meer iets van hem gehoord, maar ze zeggen dat de geest van Hendry op bepaalde avonden door het moeras zwerft op zoek naar zijn verrader."

„Een mooi verhaal," mompelde Peter. „Staat dat huisje er nog, bij Strakers Kreek? Dan zou ik het weleens willen zien."

„Ja, dat staat er nog," zei Kathy, „maar het is een beetje gemoderniseerd. Meneer Grant wil het je wel laten zien, als je maar zegt dat je je voor schilderijen interesseert."

„Woont er dan nu een schilder?"

„Ja," antwoordde het meisje. Een beetje een vreemde man, maar heel aardig."

„Heeft hij de geest weleens gezien?" vroeg Peter.

„Als hij hem gezien heeft," zei David, ,dan heeft hij het nooit tegen iemand gezegd."

De volgende morgen werd Peter vroeg wakker van een doordringende fluittoon. Toen hij uit het raam van zijn slaapkamer keek, zag hij de hond, die hij de vorige dag ook al gezien had en die door Davids vader werd gezocht. Even later kwam er een man onder de bomen vandaan. Hij droeg een zak over zijn schouder en hij en de hond vervolgden hun weg en verdwenen in de mist die boven het moeras hing. Peter lette goed op welke richting zij uit gingen. Hij was vastbesloten de hond te redden en zo gauw mogelijk een speurtocht te maken door het moeras om te proberen de schuilplaats van de dief te vinden. Maar hij kreeg geen gelegenheid er alleen vandoor te gaan vóór de volgende middag.

Peter had van David een paar rubberlaarzen en een windjack geleend. Hij volgde de grote dijk door het moeras tot ongeveer tachtig meter afstand van Strakers Kreek. Daar splitste de dijk zich in tweeën en hij aarzelde welke kant hij op zou gaan. Eén dijk boog af naar de oever van de kreek, de andere liep dwars door het moeras in de richting van de zee.

Peter dacht dat hij hier op de dijk op het hoogste punt van het moeras stond, maar ver kon hij niet om zich heen kijken, want toen de zon achter de boomtoppen zonk, was de mist weer komen opzetten.

Voor hem stond het huisje van de schilder. Uit de schoorsteen kwam een dunne rookpluim, maar de schilder zelf was nergens te zien. Toen hij aan de deur voelde, bleek deze op slot. Van een bezoek aan meneer Grant kon dus niets komen. Waarom bleef hij dan eigenlijk hier nog staan? Van de man en de hond had hij geen spoor gevonden. Het was best mogelijk dat de dief die ochtend dieper het land in was getrokken.

Peter was blij dat hij David en Kathy niets van zijn plan had verteld, want hij zag nu in dat het een dom plan was geweest. Hij had immers geen enkele aanwijzing en kende niet eens goed de weg. Het beste was dat hij nu terugging naar huis.

Hij stond op het punt dit te doen, toen het plotseling tot hem doordrong dat de kale stam, die een stuk verderop uit het moeras omhoogstak en die hij voor een dode boom had aangezien, in werkelijkheid de mast van een boot was. De boot zelf kon hij niet zien, die lag achter de dijk. Waarschijnlijk was het maar een oud wrak, maar misschien bleek het toch de moeite het te bekijken.

Het scheepje lag in een zijarm van de kreek. Het was oud, maar scheen toch nog in tamelijk goede conditie. Het opgerolde grootzeil was een lor, maar het stuk van de schroef, dat boven het water uitstak, bewees dat het scheepje een motor had. Op de achtersteven kon hij de woorden *Zwarte Meeuw* ontcijferen. De *Zwarte Meeuw* lag half op het droge, maar het tij kwam op en begon de boot al te omspoelen. Een smalle loopplank lag van de oever naar de boot en Peter was al aan boord voor hij het besefte.

De deur van de kajuit zat stevig op slot met een groot hangslot. In de kleine cockpit bevonden zich een kan dieselolie, rollen touw, een opgerold net en ander vistuig; maar wat Peter het meest interesseerde was de inhoud van de kist op de achtersteven. Het leek een stapel oude zakken te zijn. Toen hij eraan trok, bleken het twee in elkaar gerolde zakken. Hij maakte er een open. Aan de binnenkant, tegen het grove jute, zag hij een stuk of wat witte veertjes. Kippeveren.

Peters hart bonsde van opwinding. Hij had gevonden wat hij zocht. De schuilplaats van de dief, die bij het Moerashuis was komen stelen. Deze vissersboot was een prachtige camouflage; hij kon rondvaren door de kreken en plassen zonder de aandacht te trekken.

Hij stopte de zakken weer in de kist en kroop langs het gangboord naar voren. Door het dak van de kajuit stak aan de voorkant een dunne kachelpijp. Toen Peter hem aanraakte om in evenwicht te blijven, meende hij onder zich een bekend geluid te horen. Hij legde zijn oor tegen de kajuitwand en wist het zeker: de zacht kakelende geluiden die uit de kajuit bleken te komen, waren afkomstig van kippen. Het was duidelijk dat de man de dieren in een zak van de boerderijen naar de boot bracht, waar hij ze opsloot tot hij ze aan zijn afnemers kon verkopen.

Peters eerste gedachte was: dadelijk teruggaan naar de boerderij, zodat meneer Marvin de politie kon waarschuwen. Hij stond op en merkte opeens dat alles om hem heen veranderd was. In zijn opwinding had hij de tijd vergeten. Het was nu bijna helemaal donker, de mist was dikker geworden en sloot hem in. Het water was intussen ook gestegen; hij voelde de *Zwarte Meeuw* onder zich bewegen.

Toen hij halverwege de loopplank was, bleef hij ineens stokstijf staan. Het doordringende geluid van een fluitje deed een rilling langs zijn ruggegraat lopen. Hij bleef geschrokken naar de dijk staan kijken, waar de forse gestalte van een man uit de mist opdoemde. De man riep iets, zijn stem klonk dreigend en Peter sprong in paniek op de wal. Hij holde de dijk op en sprong er aan de andere kant weer af zonder te verstaan wat de man gezegd had. Het volgende ogenblik stond hij tot zijn middel in ijskoud water. Hij was in een sloot gelopen, gelukkig een smalle, zodat hij er zonder moeite weer uit kon kruipen. Hij goot vlug het water uit zijn laarzen en begon toen in het wilde weg te rennen, half struikelend, terwijl hij bij iedere stap wegzakte in de drassige bodem.

Peter wist niet hoever hij gelopen had toen hij een ander geluid hoorde: het zachte geplof van een motor. Hij klom weer op de dijk en bleef staan luisteren. Er was geen twijfel mogelijk: het was de *Zwarte Meeuw*. In plaats van hem te achtervolgen had de dief het hazepad gekozen.

Peter was opgelucht dat hij niet achtervolgd werd, maar nu drong het tot hem door dat hij verdwaald was in het moeras. In de mist schenen land en water ineen te vloeien. Na een poos te hebben gelopen kwam hij uit op de plek waar hij begonnen was. Wat moest hij doen? Niemand wist waar hij was.

De motor van de *Zwarte Meeuw* was niet meer te horen. De jongen stond alleen in een wereld van doodse stilte. Zijn voeten waren gevoelloos van kou, zijn keel was droog en zijn hart bonsde. Hij wist niet welke kant hij moest uitgaan. Maar als hij hier bleef staan, zou hij doodvriezen voor het weer dag werd.

Hij klom op de dijk en begon te schreeuwen. Daarna wachtte hij en luisterde. Er bestond een klein kansje dat iemand, een jager of een visser, hem zou horen. Hij keek rond, maar zag niets dan de dikke, donkere muur die hem omringde. Er was geen enkel ander geluid dan het schuren en borrelen van de vloed. Even later zag hij schimmige gestalten uit de mist opdoemen en weer geluidloos in het donker verdwijnen. Hij wist dat het gezichtsbedrog was, maar hij moest toch onwillekeurig denken aan het verhaal van de smokkelaar Hendry. . . Het spookmoeras Plotseling schreeuwde hij zo hard hij kon, een lange, wanhopige schreeuw.

In de stilte die daarop volgde hoorde hij iets bewegen. Een geluid of er water opspatte in de moerassige grond. Hij keerde zich om. Hij hoorde iets hijgen en het volgende ogenblik doemde er een zwarte schim op, die naar zijn benen leek te grijpen. Toen Peter zich hersteld had van de schrik, zag hij dat het een hond was. De hond van de dief. De hond die hij op de Kustweg had gezien.

Het dier was door zijn vluchtende baas aan zijn lot overgelaten. Dit schoot Peter door het hoofd, terwijl hij, dankbaar dat hij niet meer alleen was, de lange oren van de hond liefkoosde en de ruwe tong van het dier op zijn handen voelde. Het volgend ogenblik bedacht hij, dat de hond de weg wist in het moeras. Zou hij hem naar de bewoonde wereld kunnen terugbrengen? Peter bracht zijn hoofd dicht bij de kop van de hond. „Naar huis, jongen. Breng het baasje naar huis. . .

Een smalle loopplank lag van de oever naar de boot.

Huis. . ." Hij herhaalde het zinnetje telkens weer, zacht en dringend.

De hond scheen het te begrijpen. Hij kwispelstaartte en blafte. Peter zette zich in beweging en de hond sprong voor hem uit. Van die afschuwelijke terugtocht door het moeras wist Peter zich later niet veel te herinneren. Het enige waar hij op gelet had was de zwarte schim voor hem, die hem veilig over vaste grond geleidde, nu en dan bleef staan om de lucht op te snuiven en dan weer verder ging. Toen ze eindelijk bij het huisje van de schilder kwamen, was Peter volkomen uitgeput. Hij zag alleen het verlichte raam, bonsde op de deur en viel naar binnen toen die werd geopend.

Meneer Grant had al begrepen wat er gebeurd was voor Peter iets kon zeggen. Hij trok Peter de natte kleren uit, wreef hem droog met warme handdoeken en stopte hem toen in bed met warme kruiken en hete thee.

,,Ik had die boot wel gezien," zei meneer Grant, toen Peter even later zijn avontuur kon vertellen, ,,maar ik ben nooit gaan kijken; ik dacht dat het een wrak was."

,,Wat is er met die hond gebeurd?" vroeg Peter angstig. ,,Hebt u hem gezien toen u de deur opendeed? Hij heeft me hier gebracht, maar ik was te moe en te koud om aan hem te denken, toen ik naar binnen ging."

,,Nee, ik heb hem niet gezien," bekende meneer Grant. ,,Maar hij zal wel ergens in de buurt zijn. Maak je maar niet ongerust; hij komt wel opdagen. Ga maar slapen. Morgenochtend zal ik je naar het Moerashuis brengen."

,,Maar we moeten de politie waarschuwen en meneer Marvin."

Grant lachte. ,,Ik was al van plan te gaan opbellen," zei hij. ,,In het café aan de grote weg. Zelf heb ik geen telefoon."

,,Wilt u naar de hond uitkijken?" vroeg Peter, maar voor meneer Grant antwoord kon geven, sliep hij al.

De volgende ochtend was er nog steeds geen spoor van de hond. Even na negenen trok de mist op. Peter zocht de omgeving van het huisje af, terwijl meneer Grant zijn auto uit de garage haalde, maar het was tevergeefs. Zwijgend reden ze samen naar de boerderij.

,,Ik heb nog wat te doen in het dorp," zei meneer Grant na enige tijd. ,,Daarom zet ik je bij de Kustweg af. Ik kom op de terugweg nog even langs."

Het eerste dat Peter hoorde toen hij het erf van de boerderij opkwam, was hondegeblaf. Het kwam uit de grote schuur. Hij ging erheen en deed de deur open. Het was er donker en hij kon eerst niets onderscheiden. Toen hoorde hij een ketting rammelen en sprong er een hond tegen hem op. Peter kon zijn ogen nauwelijks geloven, toen hij het dier over zijn kop aaide, want het was de hond die hem uit het moeras had gered. Hoe kwam het

Het was de hond die hem uit het moeras had gered.

beest op het Moerashuis? Plotseling begreep Peter het: de donkere schuur, de korte, dikke ketting. . . De hond was gevangen en het was niet moeilijk te raden wat ze met hem van plan waren.

Peter hoorde een auto aankomen en liep naar de deur. De auto stopte op het erf en hij holde erheen. Er stapte een wat oudere man uit. Hij had een zwart tasje bij zich en liep vlug naar de keukendeur.

Peter wilde weer naar de schuur gaan, maar bleef staan toen hij de man hoorde zeggen: ,,Goedemorgen, mevrouw Warren. Meneer Marvin zei dat hij een loslopende hond had gevangen, waar hij veel last van heeft gehad. Hij vroeg me of ik hem wou afmaken. Waar is hij?"

,,In de schuur. Maar meneer Marvin is nog niet terug. Hij is naar het dorp, naar de politie. Ze hebben de kippendief gepakt."

,,En u hebt de hond? Meneer Marvin scheen te denken dat die twee samen op roof uitgingen."

,,Dat weet ik niet. Als het zo was, heeft het arme dier toch alleen maar gedaan wat hem gezegd werd. De knecht vond hem vanmorgen vroeg bij het hok. Hij zal u de rest wel vertellen. Hij is in de varkensstal met David."

,,Goed, dan ga ik erheen." De man liep weg en mevrouw Warren sloot de deur.

Peter bleef als aan de grond genageld staan. Dat was natuurlijk de veearts, die naar een van de dieren kwam kijken. En nu had meneer Marvin gezegd dat hij de hond moest afmaken. Peter wist, dat er direct iets gebeuren moest, wilde hij de hond het leven redden. Hij kon niet wachten tot meneer Marvin terug was. Dan zou het te laat zijn om te vertellen dat de hond hem het leven had gered. Hij moest het dier in veiligheid brengen, maar waar? Toen dacht hij aan meneer Grant.

Het duurde maar een tel voor hij de hond had losgemaakt en met hem naar de Kustweg liep. Het wachten op meneer Grant scheen uren te duren, maar eindelijk kwam de auto er aan. Peter wuifde, meneer Grant stopte en de jongen vertelde zijn verhaal.

,,Als hij bij u zou mogen blijven tot na de vakantie, dan neem ik hem mee naar Hallington als ik naar huis ga," zei hij.

,,Woon jij in Hallington?" vroeg meneer Grant verrast. ,,Daar woont ook een zuster van mij. Ik ga haar over een paar weken bezoeken. Wat zou je ervan zeggen als ik de hond dan meenam en bij jou thuis bracht?"

,,Dat zou geweldig zijn!" riep Peter.

Meneer Grant klopte op de zitplaats naast zich en de hond sprong naar binnen. ,,Hij verdient een medaille, als je het mij vraagt," zei hij en aaide het dier over de kop. ,,Zoals je zegt: er bestaat geen bewijs dat de hond een dief is. Ik beloof je dat ik zal zorgen dat hij bij mij in huis blijft, en als je nog eens tijd hebt zolang je hier logeert, kun je naar hem komen kijken."

Toen Peter terugkwam op de boerderij, moest hij mevrouw Warren en Kathy het verhaal van zijn avonturen in het moeras vertellen, maar het leek hem beter om maar niet over de hond te praten. Na een poosje kwam David in huis. Nadat Peter zijn verhaal nog eens had verteld, begon David over de hond.

,,De veearts is weg," zei hij. ,,We hebben overal naar die hond gezocht. Hij is niet in de schuur. Is vader al thuis?"

,,Nee, zei Kathy. ,,Maar hoe kun je die hond nou kwijt zijn?"

,,Dat moet je mij niet vragen," zei David. ,,Het is een raadsel. Wat zal vader kwaad zijn als hij het hoort!"

,,Och, waarom eigenlijk?" vroeg Kathy. ,,De politie heeft de ware schuldige toch gepakt. Dank zij Peter. Volgens mij verdient de hond dat hij een kans krijgt om zich te beteren."

,,Misschien verdient de hond inderdaad wel een kans, maar daarmee is het raadsel hoe hij uit de schuur is gekomen nog niet opgelost."

Peter zat strak in zijn koffiekopje te kijken. Hij had er een hekel aan zijn vriend iets op de mouw te spelden, maar hij kon het nu nog niet over zijn hart verkrijgen om de ware toedracht te vertellen.

,,Weet je wat ik niet begrijp?" vervolgde David. ,,Hoe de hond die ketting van zijn hals heeft gekregen. Hij kon hem zelf toch niet losmaken?"

,,Ach," zei Kathy plagerig, ,,heb je nooit gehoord dat er spoken huizen in het moeras? Wie weet, misschien heeft een spook hem wel losgemaakt." Aan haar stem was te horen dat ze haar lachen bijna niet kon houden en Peter zag dat ze hem veelbetekenend aankeek.

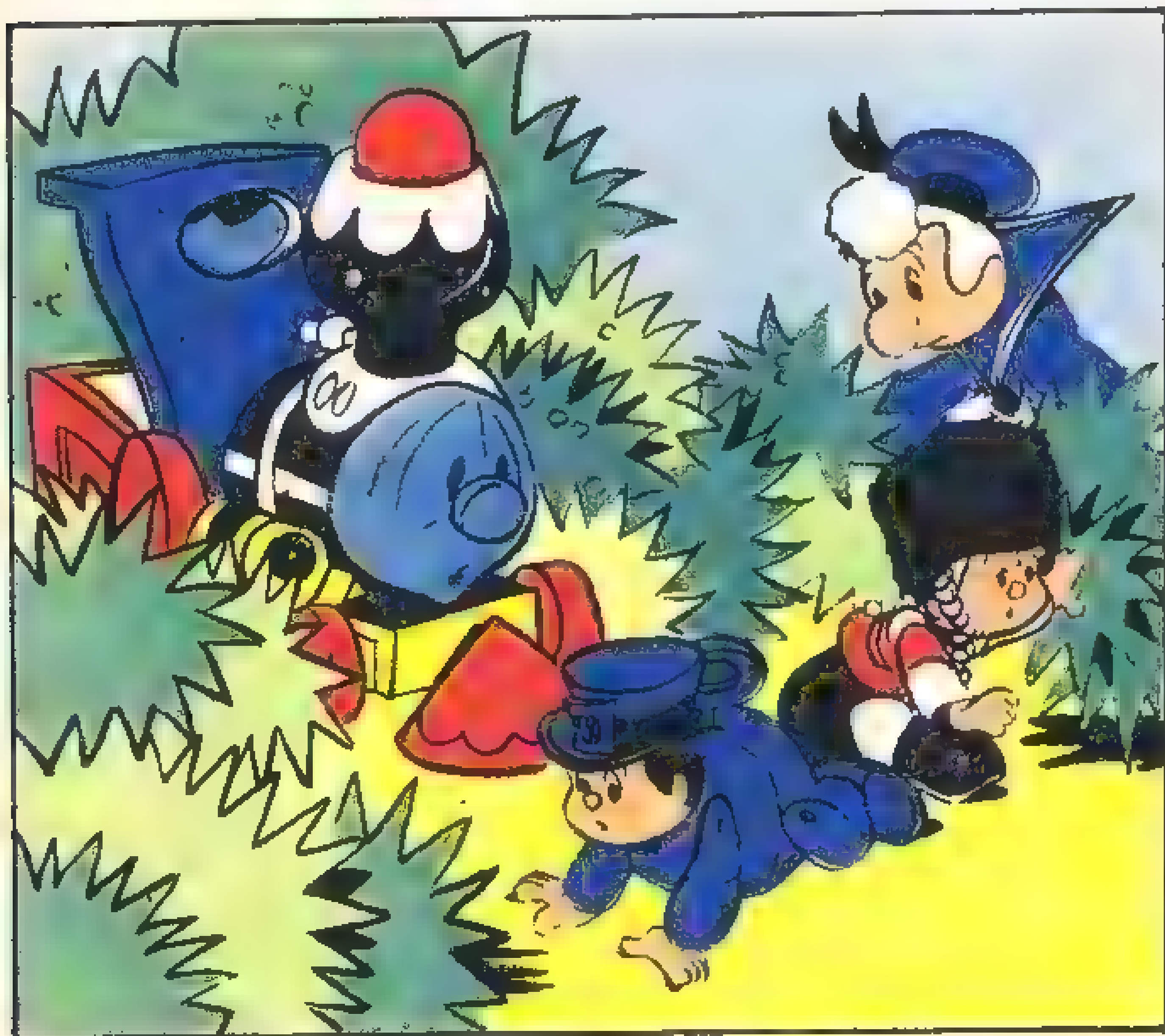
SPELEND

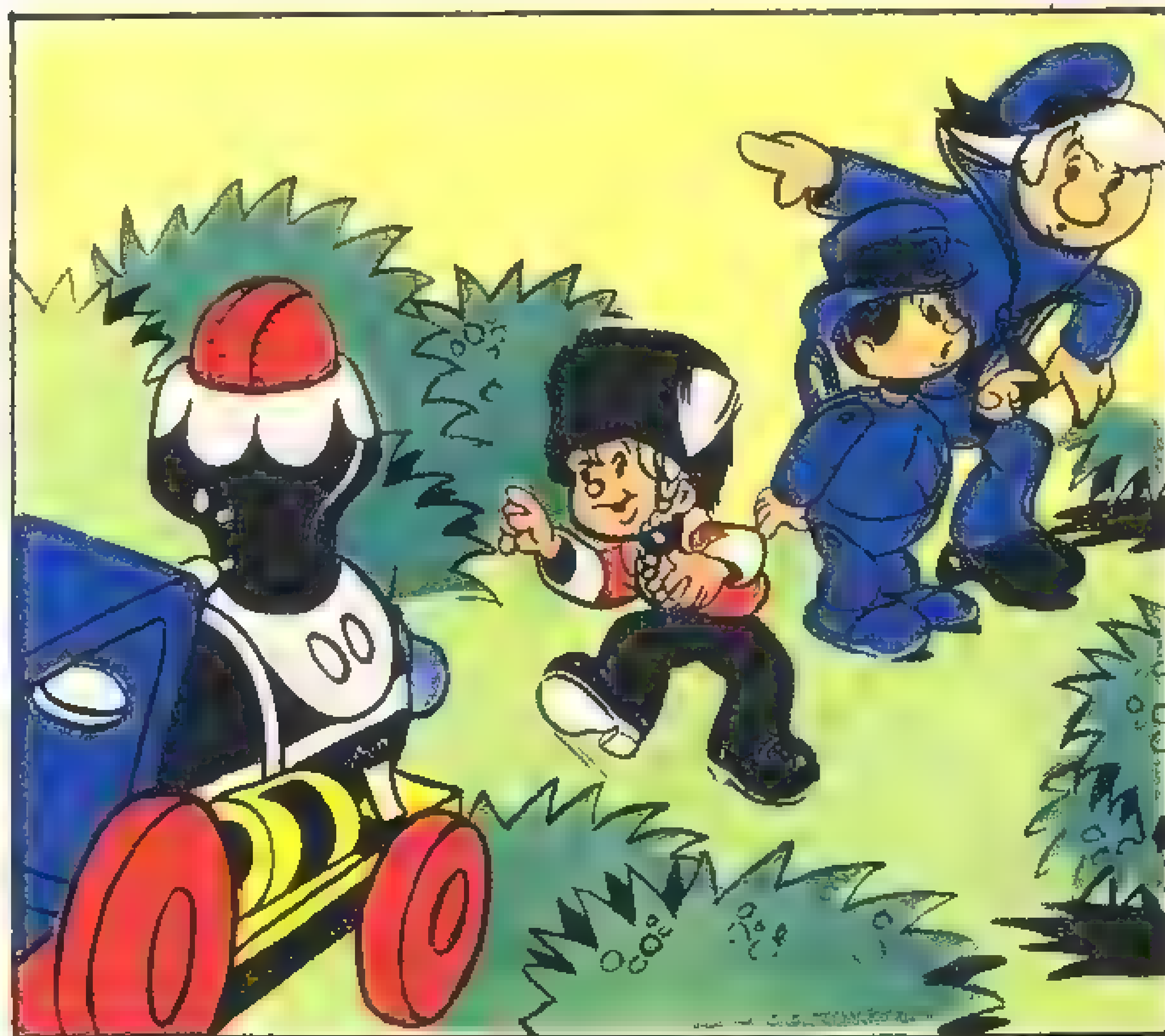
Tommie, Janmaat de matroos en Wikwak de wekker waren op een keer met zijn drieën aan het cricketen, toen Hakkepuf de locomotief erbij kwam en vroeg of hij mee mocht doen. „Nee," lachte Krikkie de cricketbal, „dit is geen spel voor een locomotief." Kwaad reed Hakkepuf toen weg.

De vrienden gingen intussen door met hun spel en hadden veel plezier. Een poosje later was Janmaat aan slag en riep: „Nu zal ik de bal eens zó hard wegslaan, dat jullie hem niet meer kunnen vinden." De anderen begonnen te lachen. „Dat lukt je niet," zei Tommie. Toen sloeg Janmaat.

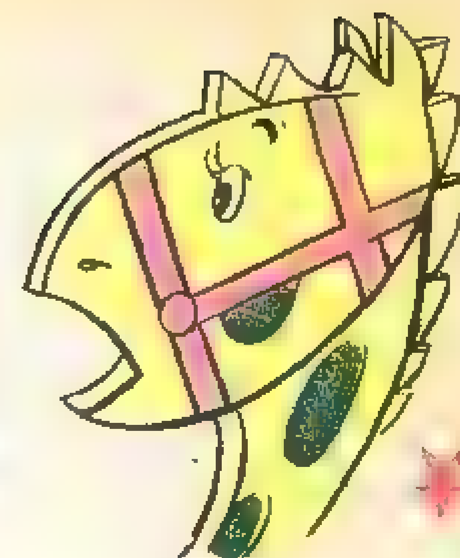

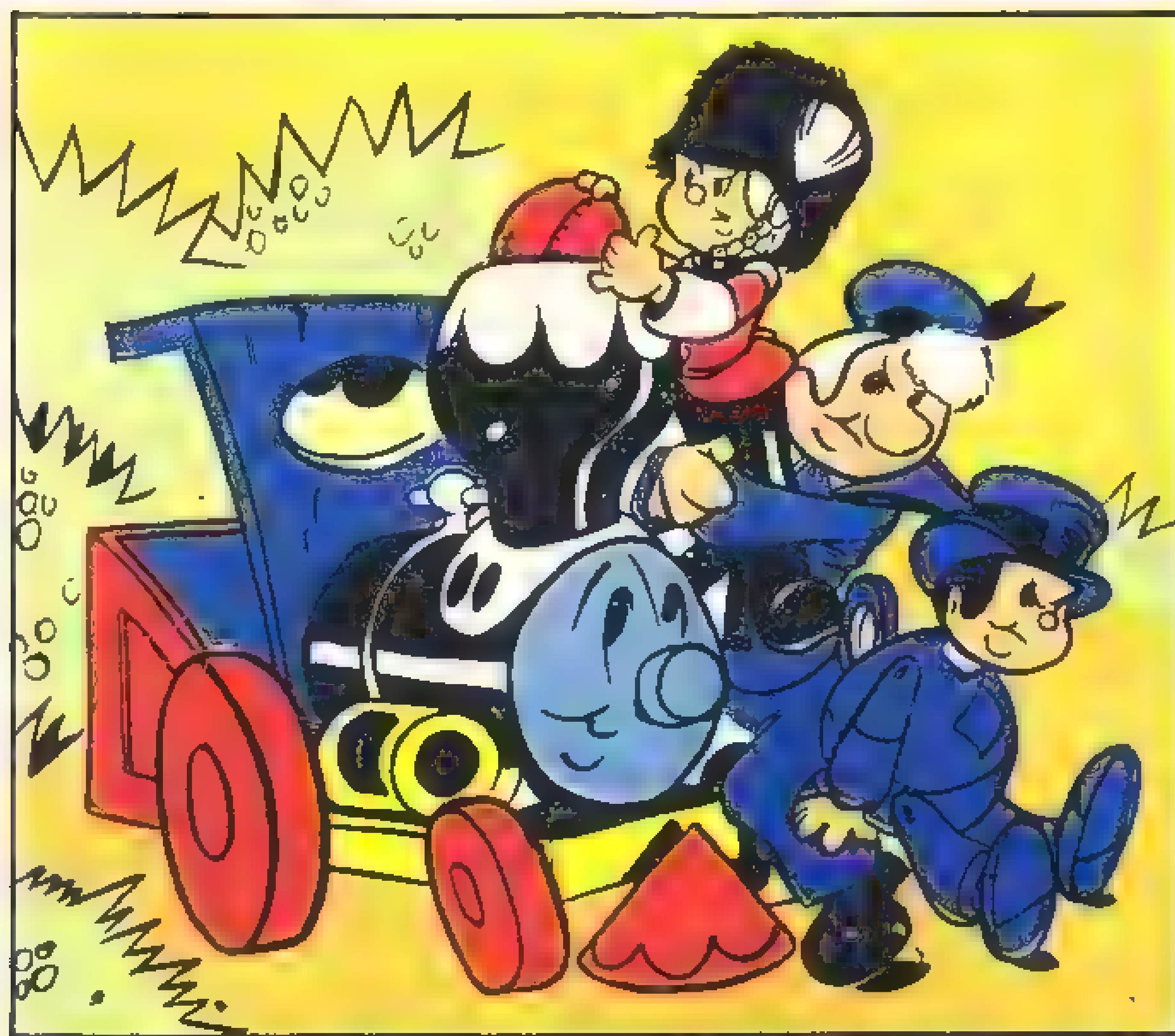
En jawel, hoor. Hij sloeg zó hard, dat Krikkie in een wijde boog wegvloog in de richting van de struiken aan de rand van het cricketveld. Meteen gingen de vrienden de bal zoeken, maar hoe ze ook speurden en tuurden, ze konden hem nergens vinden. Toen kwam Hakkepuf naar hen toe.

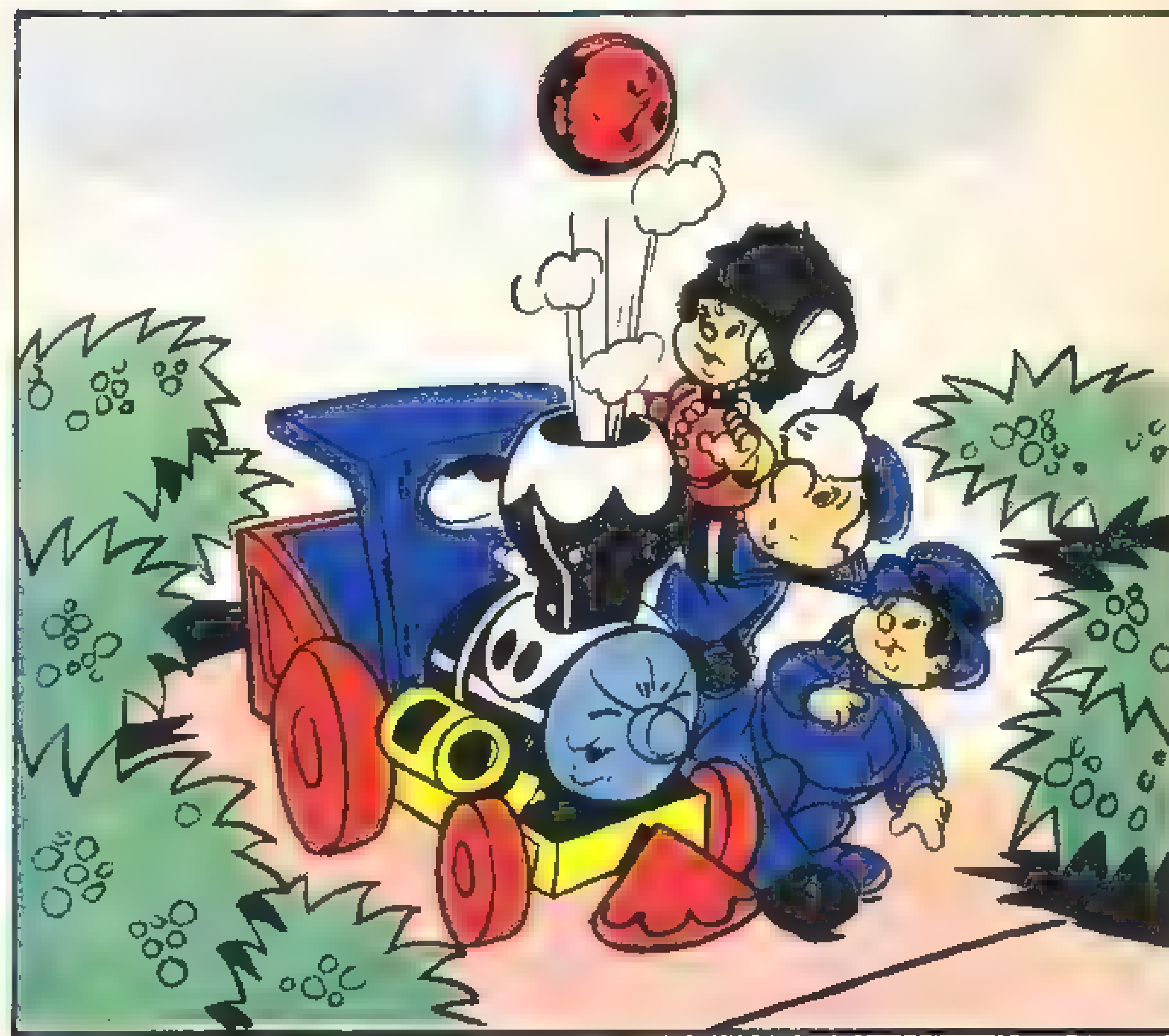
„Zeg," zei Tommie, „heb jij Krikkie misschien gezien?" „Nee," antwoordde Hakkepuf. „Ik niet, hoor." Het was vreemd. Krikkie scheen helemaal verdwenen te zijn. Janmaat dacht dat hij verderop terechtgekomen was, maar Wikwak zei van niet. Toen zag Tommie de bal op Hakkepufs pijp.

SPEELGOED

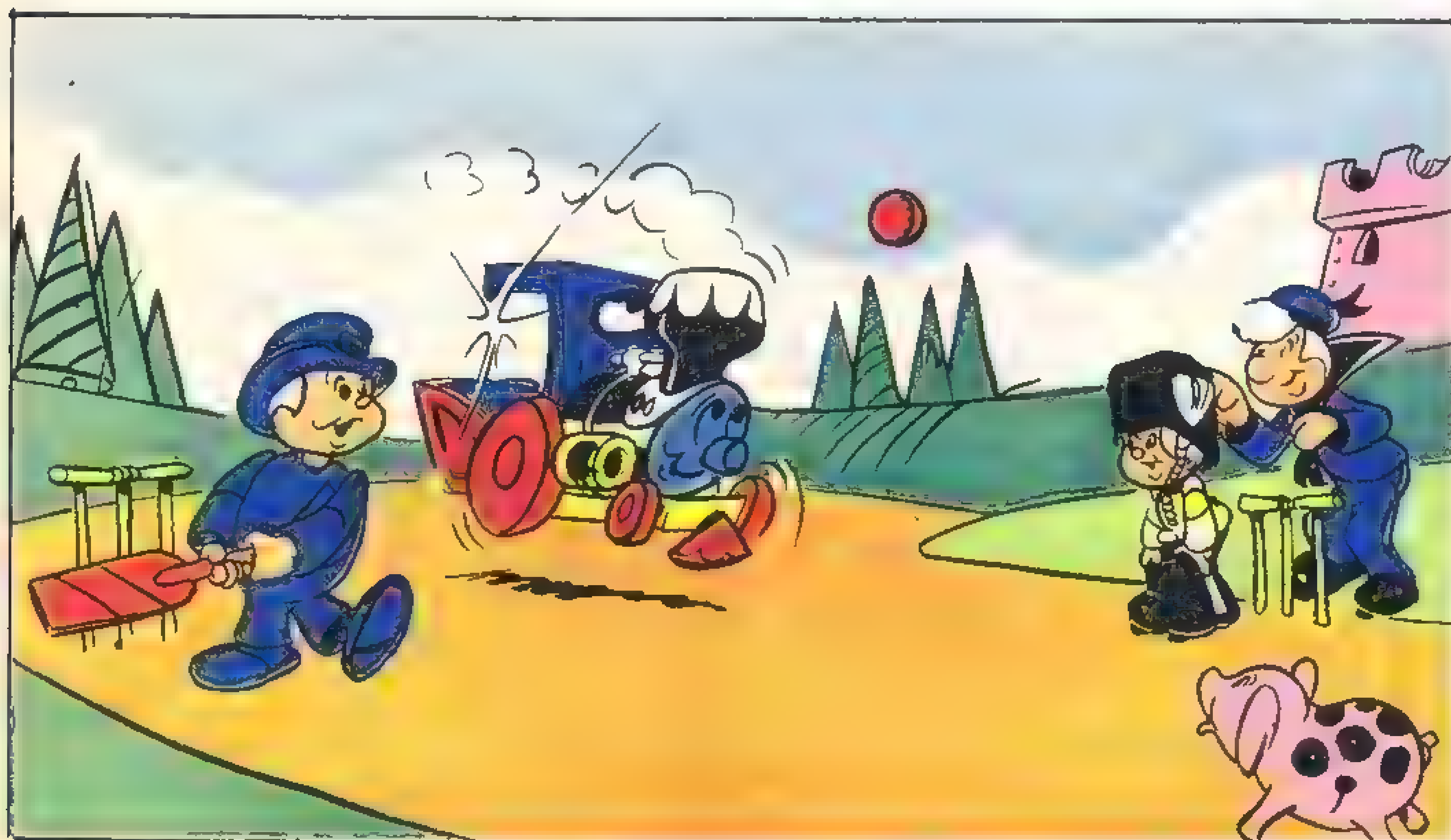

„Neem me niet kwalijk," zei Hakkepuf. „Ik wist niet dat Krikkie op mijn pijp lag, hoor. Weet je, ik kan zelf niet zien of er iets op ligt. En aangezien Krikkie niets gezegd heeft. . ." Maar Krikkie kón niets zeggen, want hij lag ondersteboven. Tommie probeerde hem van de pijp te halen.

Maar dat lukte niet, want Krikkie zat vast. Hoe Tommie ook trok, er kwam geen beweging in hem. „Wat moeten we nu doen?" vroeg Wikwak. „We kunnen Krikkie daar niet laten zitten!" Opeens kreeg Hakkepuf een idee. Hij haalde diep adem en met al zijn kracht blies hij Krikkie van de pijp.

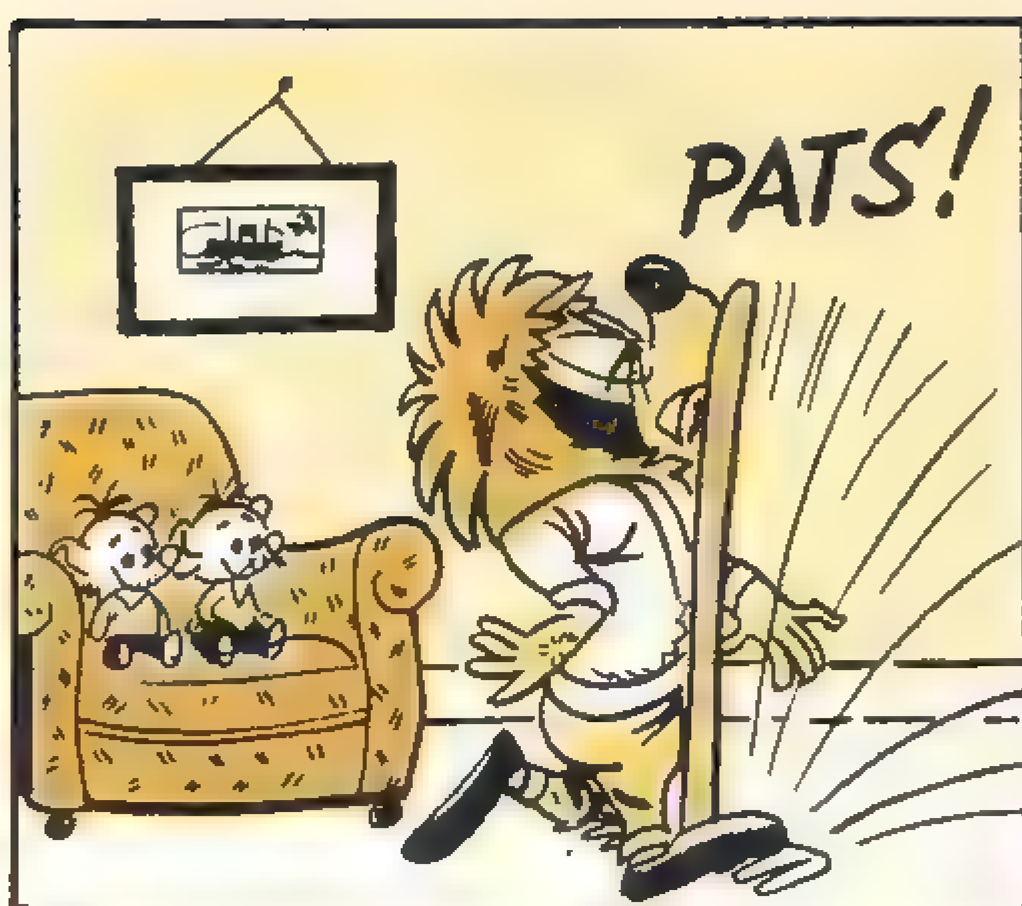

„Hoera voor Hakkepuf," riepen de anderen, toen Krikkie de lucht in schoot. „O, jongens," riep de cricketbal, „ik zie er vast wel erg vies uit, nu ik in die pijp gezeten heb." Dat was waar, maar Wikwak maakte hem gauw schoon. „Ik vind dat Hakkepuf maar mee moet doen," stelde Tommie voor.

Daar waren de anderen het mee eens. „Hakkepuf is erg goed in het vangen van ballen," zei Janmaat. Je begrijpt dat de locomotief nu heel erg blij was. Bij de eerste de beste slag die Wikwak deed, racete hij achter de bal aan en ja, hoor, hij ving hem keurig netjes op zijn pijp op.

LEONARD

PATS!

WIE HEEFT DIE HARK HIER LATEN STAAN?

IK GA WAT LEZEN.
LATE'

BANG!

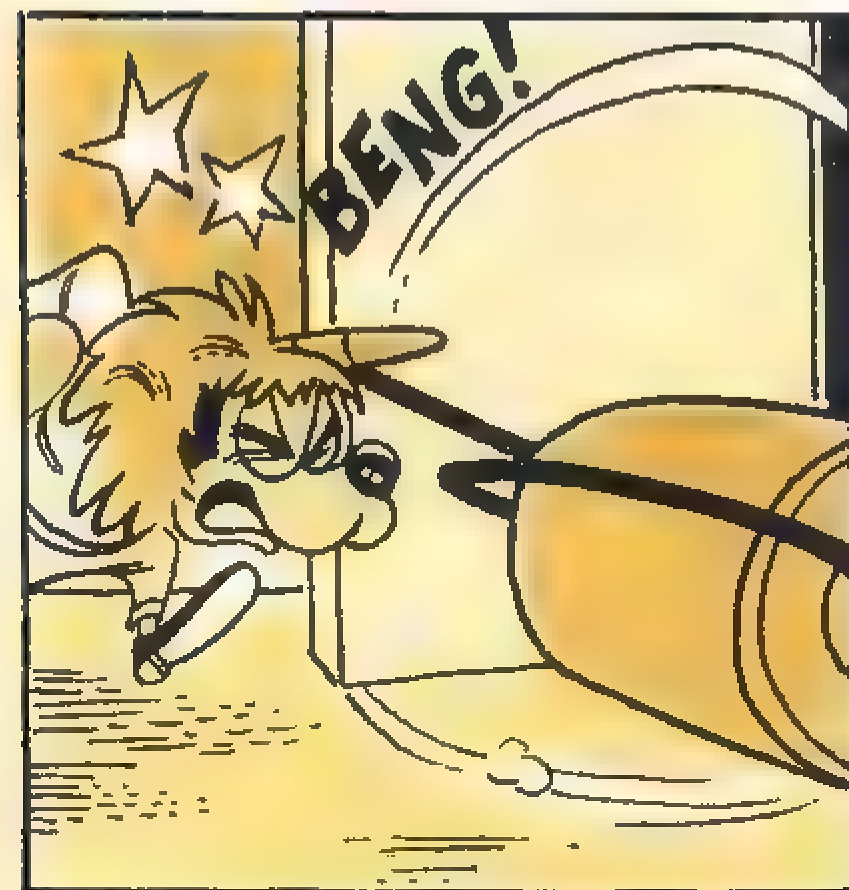

NIETS LIGT HIER OP ZIJN PLAATS!

EVEN VERDER LAG NOG WAT!

EN NOG WAT!

HET HELE HUIS LIGT VOL GEREED-SCHAP!

BENG!

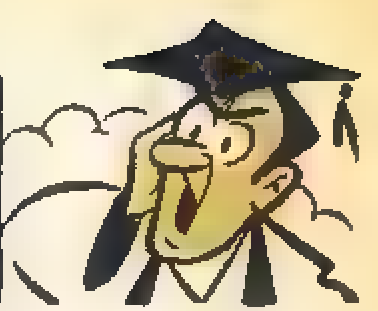

ER IS ÉÉN PLAATS WAAR GEEN GEREED-SCHAP LIGT!

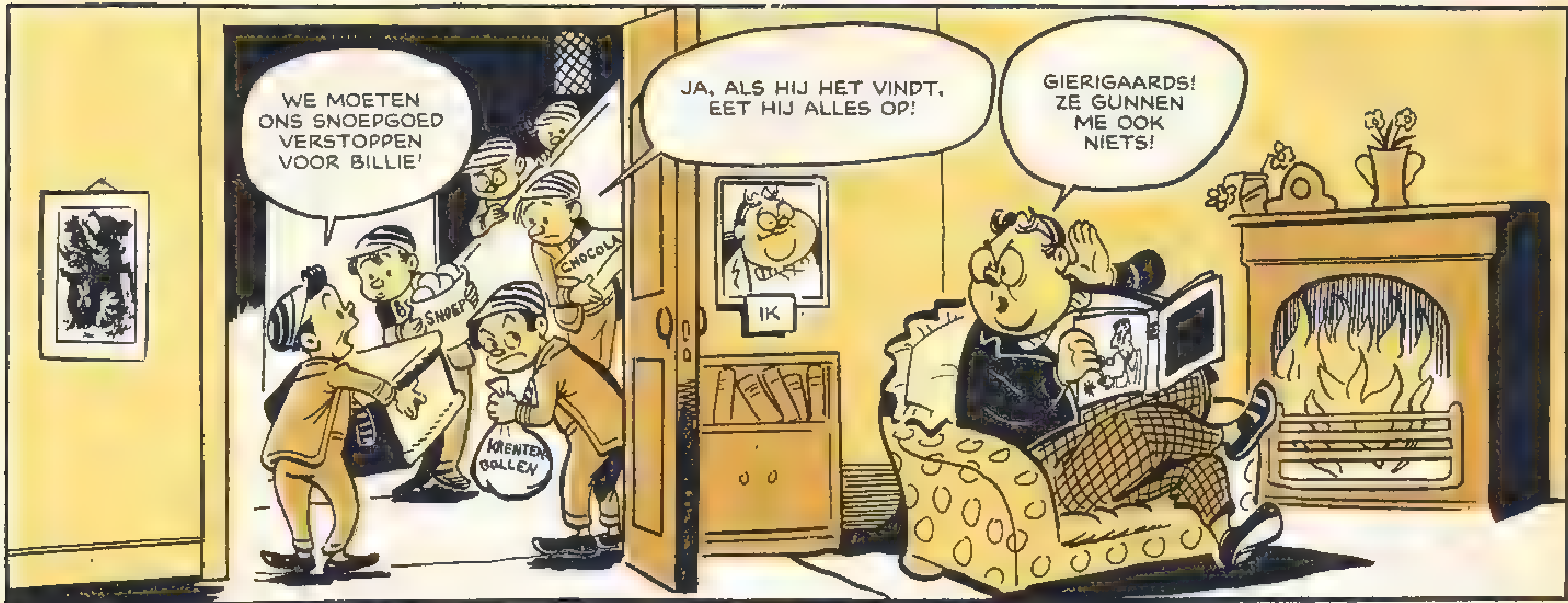

IN DE SCHUUR!

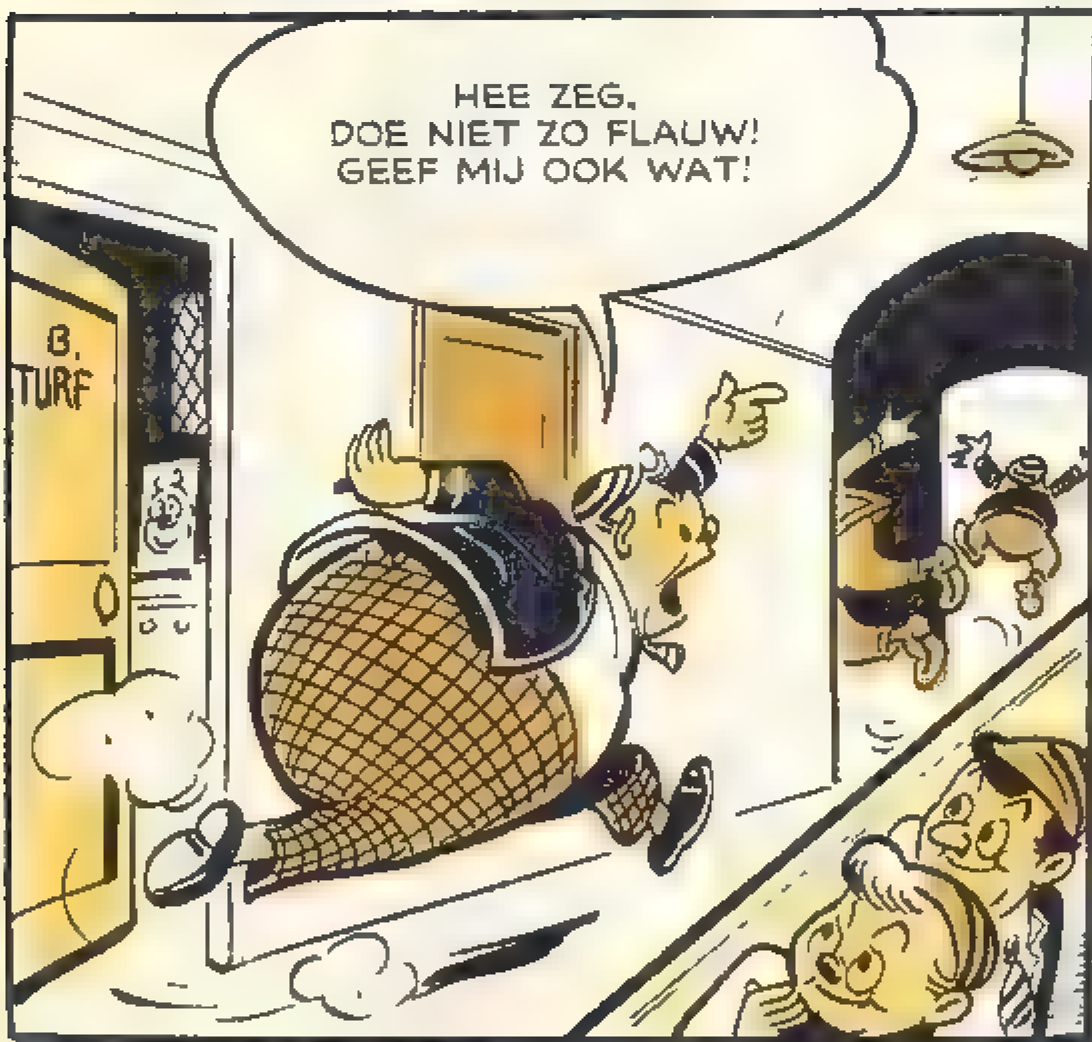

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

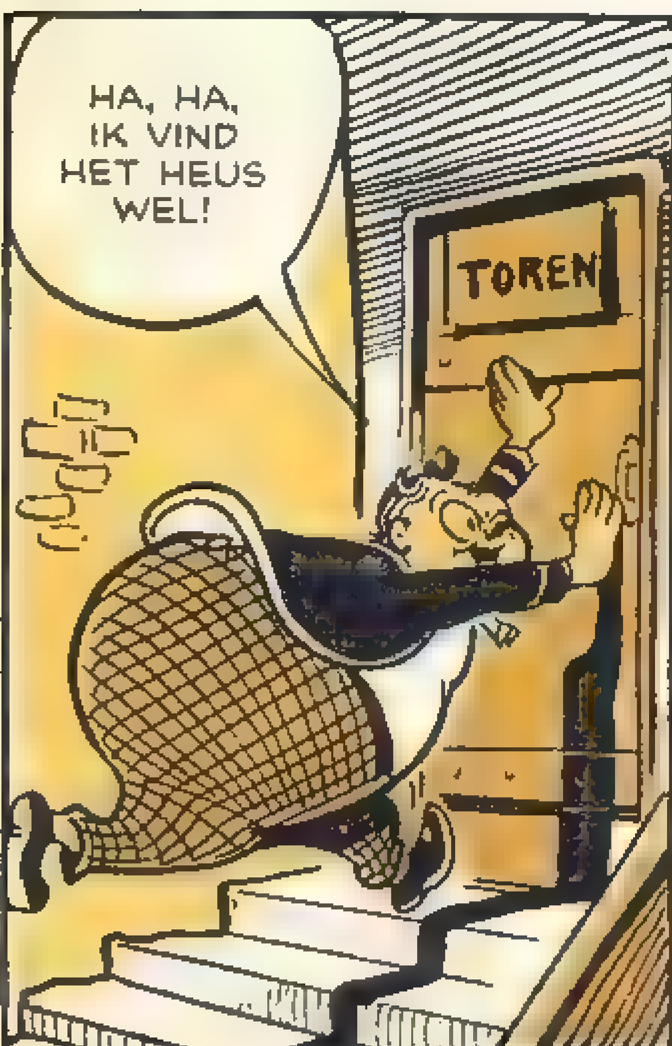

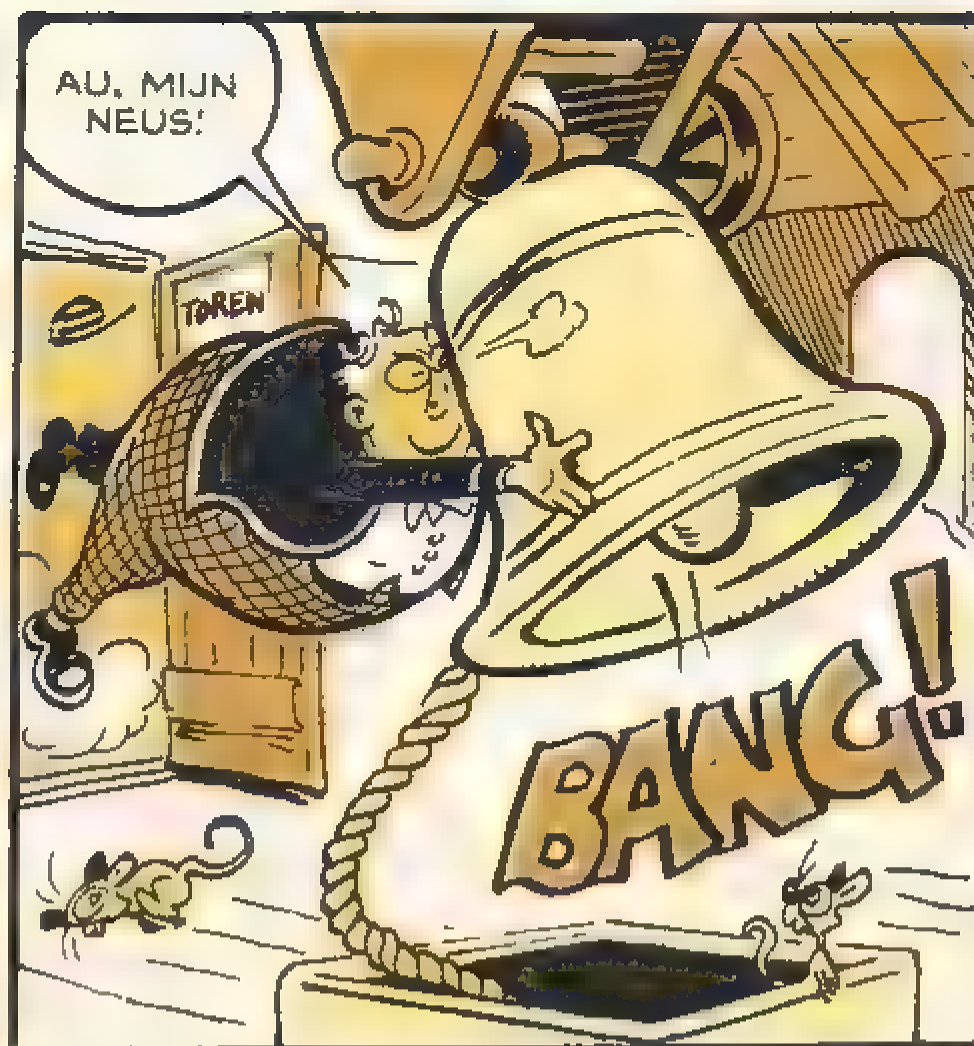

EVEN LATER WAS BILLIE WEER BENEDEN.

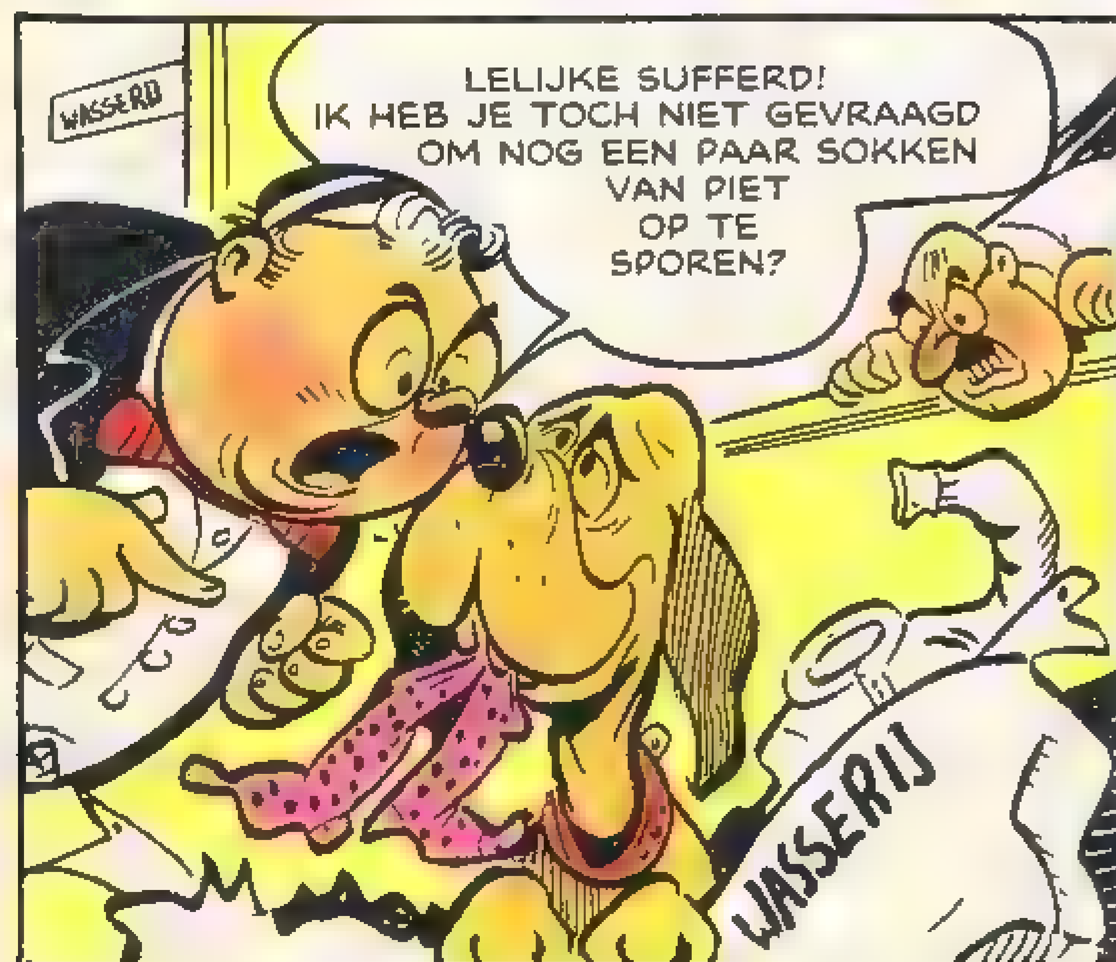

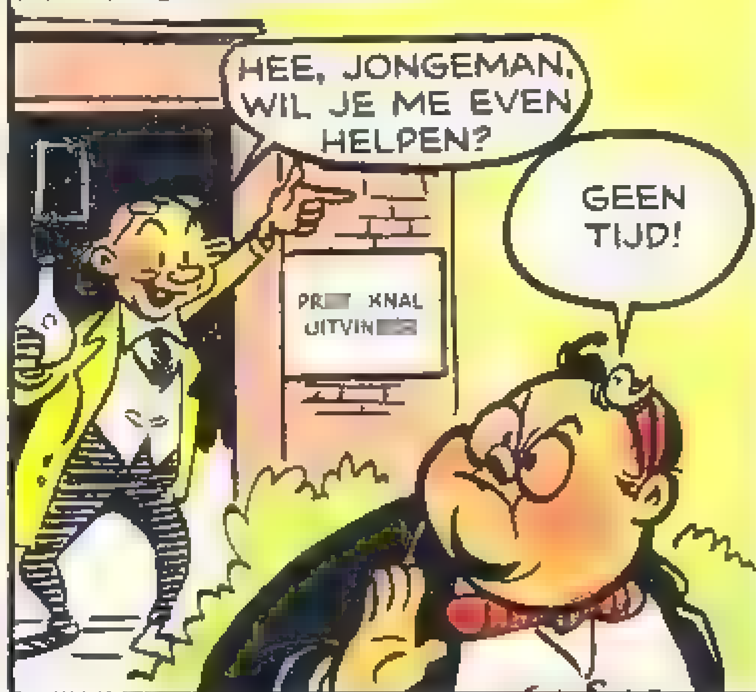

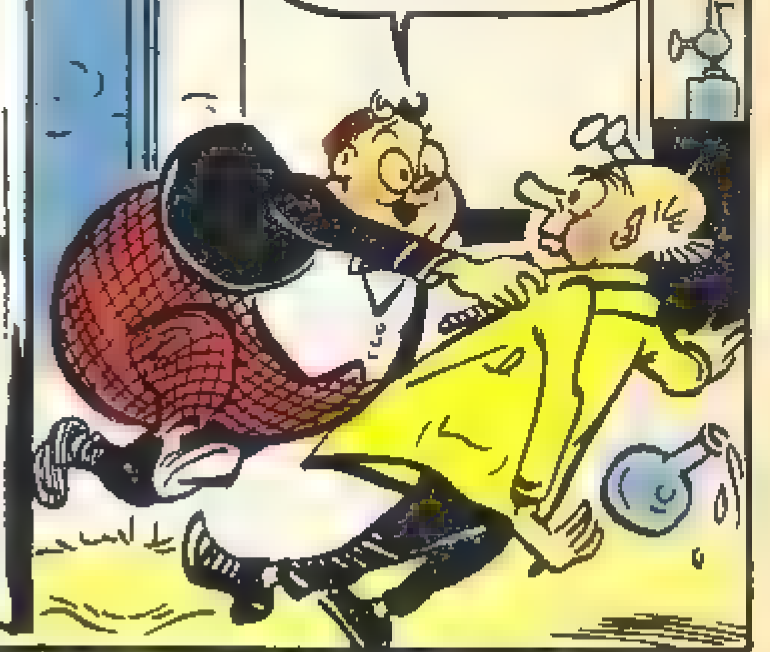
BILLIE ZOCHT DE HELE SCHOOL AF, MAAR KON NIETS VINDEN.
JE VINDT HET NOOIT, BILLIE! HOU MAAR OP MET ZOEKEN!
GR!

TENSLOTTE GAF BILLIE HET OP EN GING NAAR DE SNOEPWINKEL OM ZELF IETS TE KOPEN. MAAR ONDERWEG...
HEE, JONGEMAN, WIL JE ME EVEN HELPEN?
GEEN TIJD!

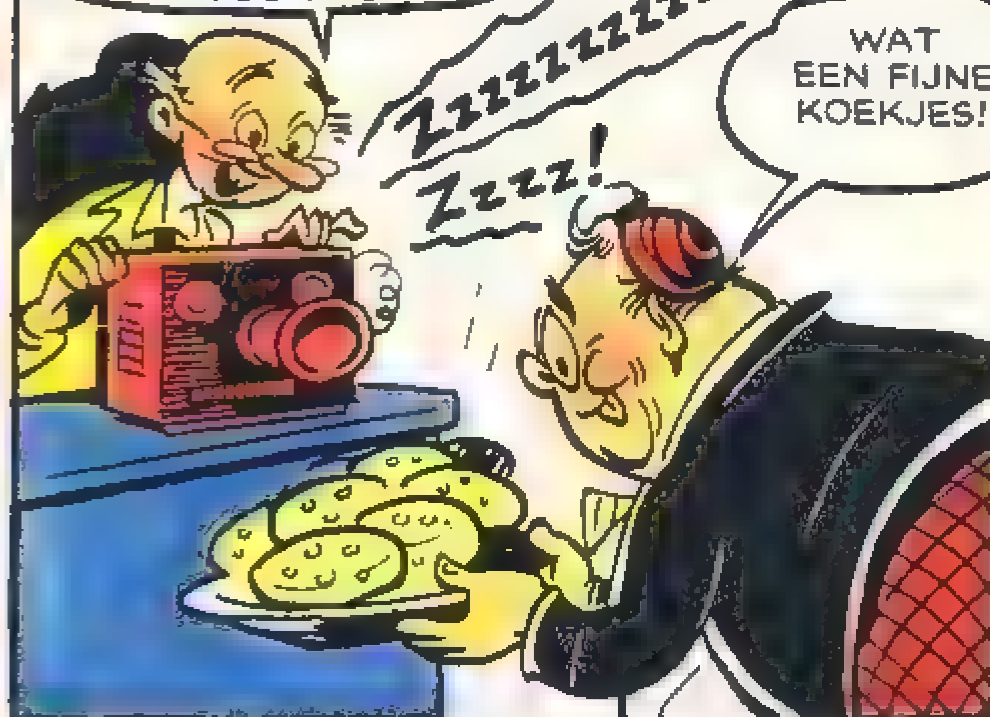
IK BEN BEZIG MET EEN EXPERIMENT OP HET GEBIED VAN VOEDSEL.
WAT?

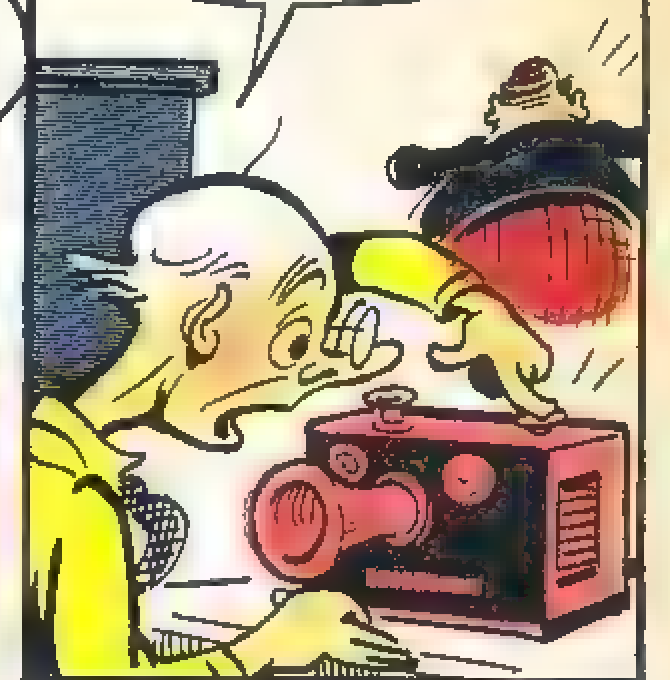
IK EXPERIMENTEER AL MIJN HELE LEVEN MET VOEDSEL! MAG IK U HELPEN?

MET DEZE MACHINE KUN JE VOEDSEL OPSPOREN. ZO GAUW HIJ IN DE BUURT VAN IETS EETBAARS KOMT, HOOR JE EEN ZOEMTOON. PAK DIE SCHAAL MAAR EENS. DAN ZAL IK HET JE BEWIJZEN.
WAT EEN UITVINDING!

HOOR JE WEL? DAAR HEB JE DE ZOEMTOON AL!
ZZZZZZZZZZ!
ZZZZ!
WAT EEN FIJNE KOEKJES!

HEE, HET ZOEMEN HOUDT OP! WAT ZOU ER AAN DE HAND ZIJN?

NIKS! IK HEB ALLEEN DE KOEKJES OPGEGETEN! IK HAD ZO'N HONGER!

U ZULT EEN NIEUWE VOORRAAD ETEN MOETEN HALEN!
JA, IK ZAL EENS KIJKEN OF IK NOG BLIKJES HEB STAAN!

TOEN KREEG BILLIE EEN IDEE.
WACHT EENS, ALS IK DEZE MACHINE EVEN MEENEEM, KAN IK HET SNOEPGOED VAN DE JONGENS OP SCHOOL GEMAKKELIJK OPSPOREN!

DE PROFESSOR HEEFT ME NIET ZIEN GAAN!
NAAR DE SCHOOL

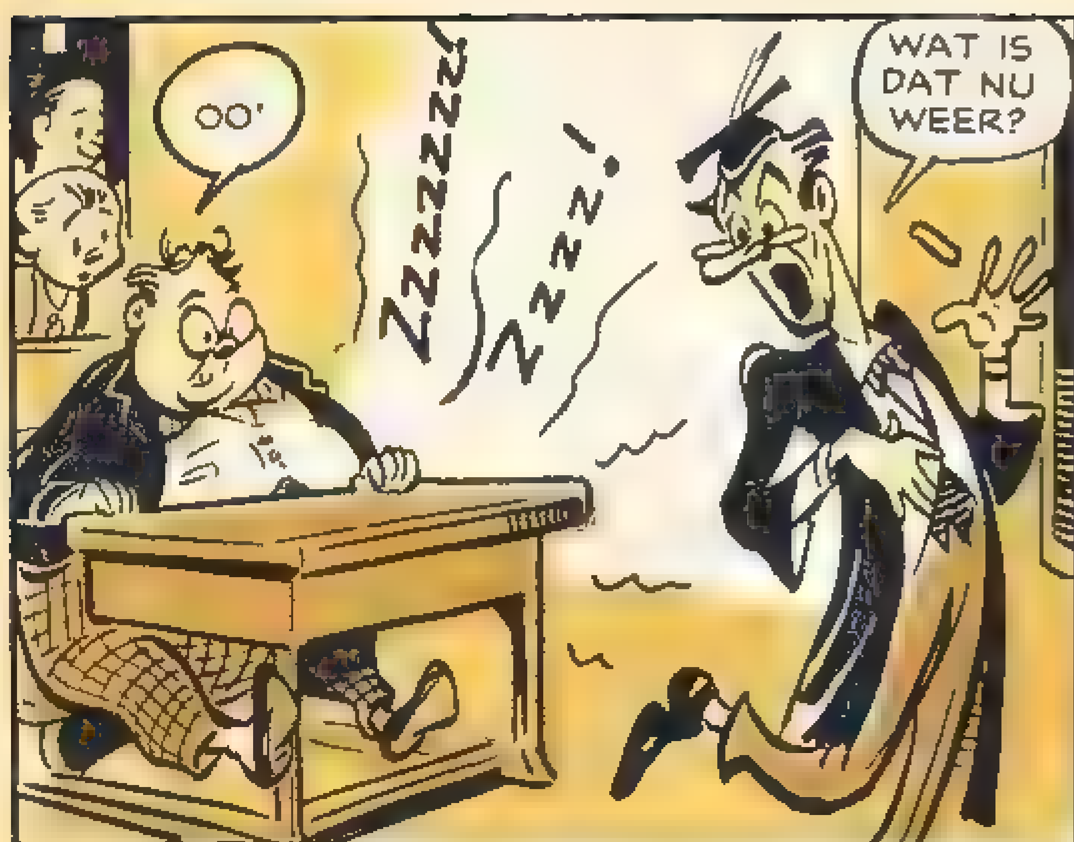
HA, HA, IK WED DAT IK NU RECHT OP DE VERBORGEN SCHAT AFLOOP!

LIEVE HELP, DE LES IS AL BEGONNEN!
JE BENT TE LAAT, BILLIE! GA DIRECT ZITTEN!

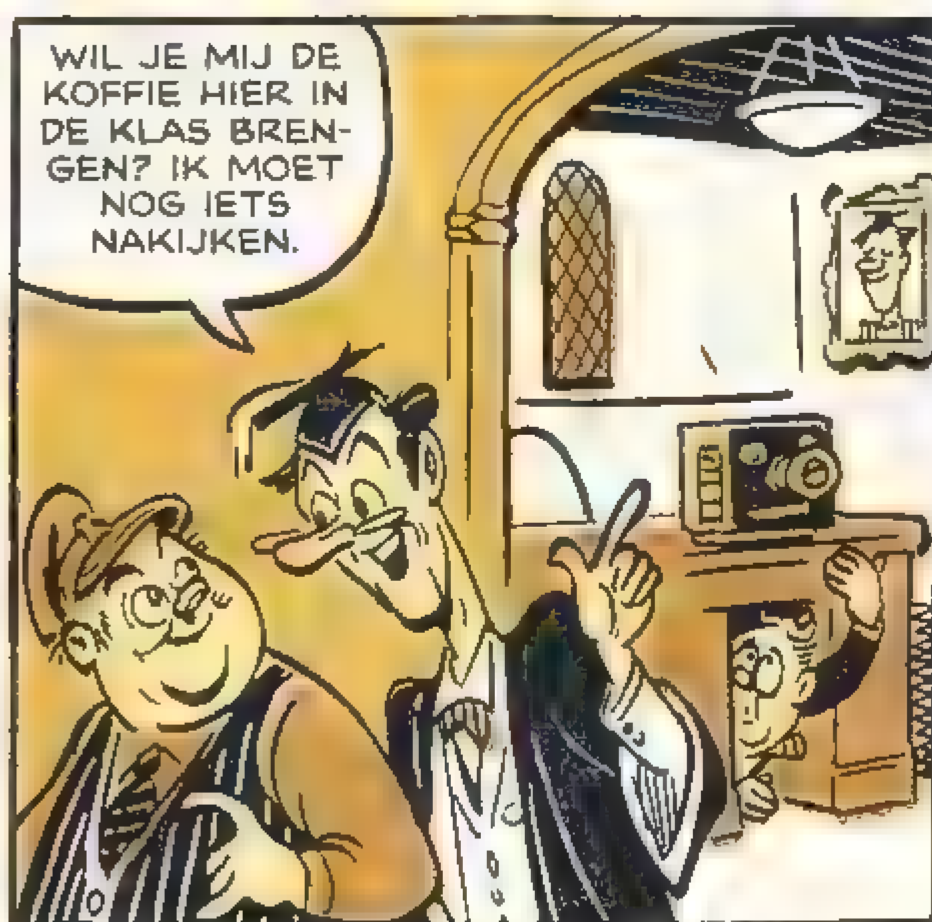
EN NU OPGELET! IK HEB GEEN ZIN OM DE LES NOG EENS TE ONDERBREKEN!
IK ZAL DAT MACHIENTJE MAAR ZO LANG IN MIJN LESSENAAR STOPPEN!

OO'
Zzzzzz!
Zzzz!
WAT IS DAT NU WEER?

O, ER LIGGEN EEN PAAR SNOEPJES IN MIJN LESSENAAR!
WAT IS DAT VOOR EEN DING, BILLIE?
Zzzz!
Zzzzz!

HOE DURF JE EEN RADIO DE KLAS BINNEN TE SMOKKELEN! HET IS ONGEHOORD...
MAAR..

NA DE LES..
NAAR BUITEN!
IK MOET EERST MIJN MACHINE TERUG HEBBEN!

WIL JE MIJ DE KOFFIE HIER IN DE KLAS BRENGEN? IK MOET NOG IETS NAKIJKEN.

AH, DAAR KOMT HET AL! IK ZAL EVEN EEN BEETJE RUIMTE MAKEN!

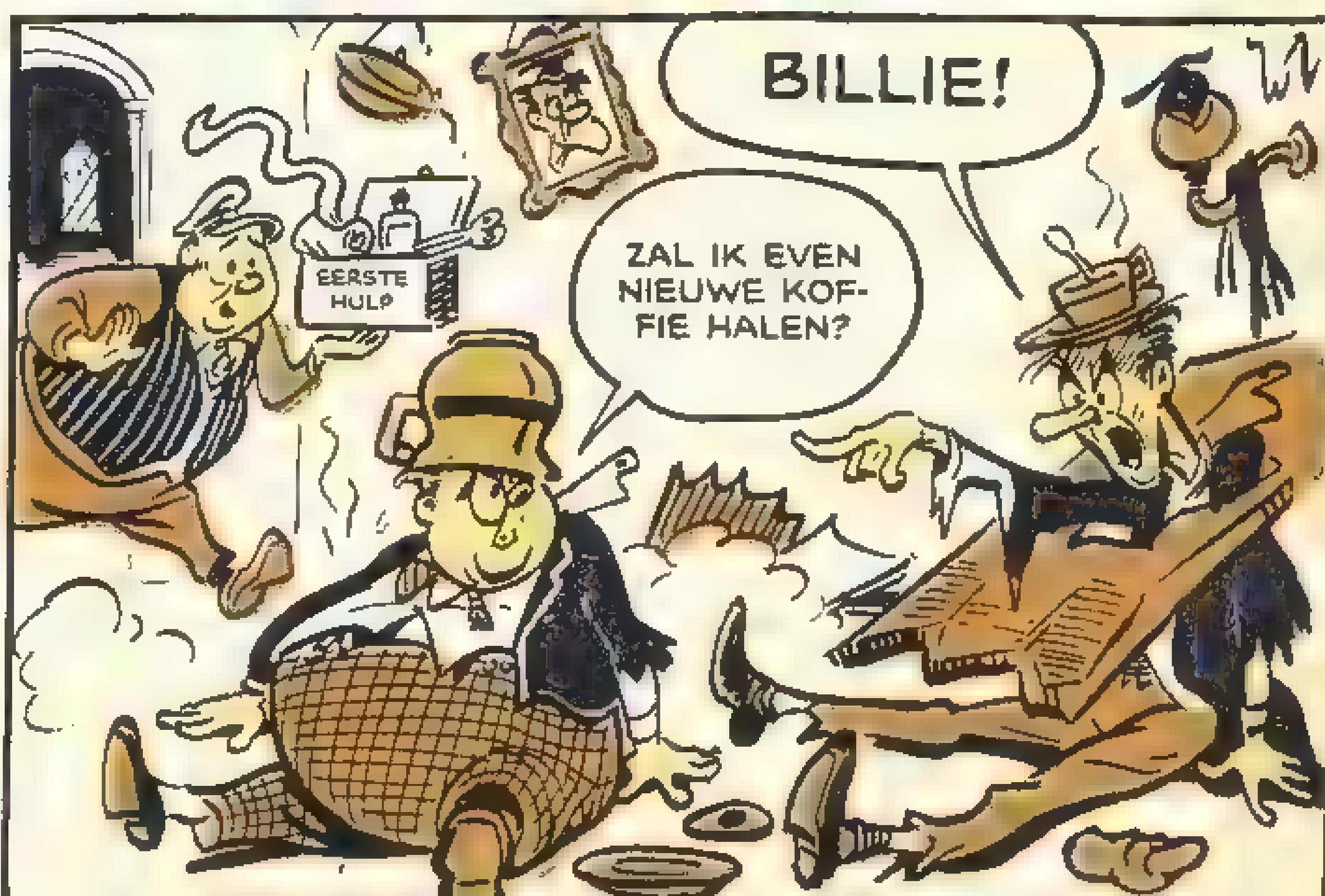

DAT DING LEG IK MAAR ZOLANG IN DE PRULLENMAND!

LIEVE HELP, ZO DADELIJK BEGINT HET NATUURLIJK WEER TE ZOEMEN!

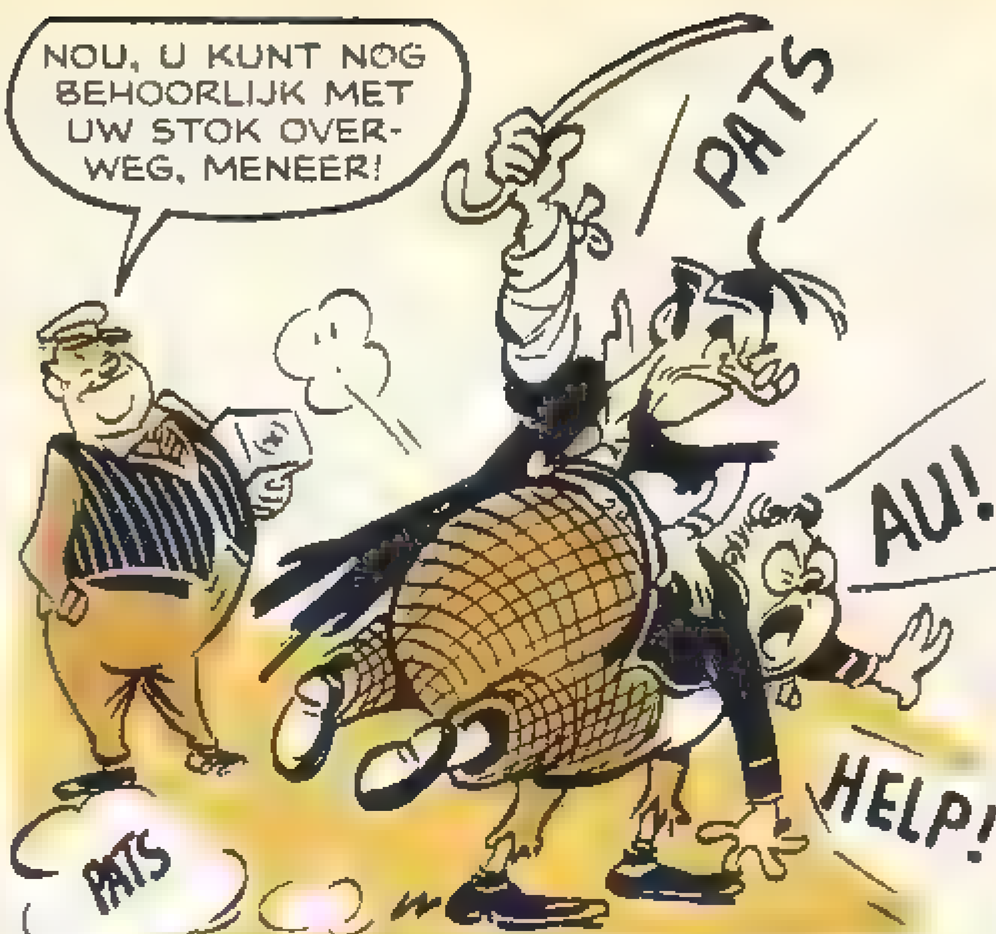

WAT GEK, NOU DOET HET NIETS MEER!

INTUSSEN WAS PROFESSOR KNAL IN PANIEK.
DIE DIKZAK IS ER MET MIJN MACHINE VANDOOR, MAAR DE ZEKERING LIGT NOG HIER! ALS DE MACHINE TE VEEL GEBRUIKT WORDT, VEROORZAAKT HIJ EEN ONTPLOFFING!

DE PROFESSOR HAD GELIJK. OP DATZELFDE OGENBLIK KLONK ER IN DE JONGENSSCHOOL EEN GEWELDIGE KNAL.
BANG
INK

BILLIE!
EERSTE HULP
ZAL IK EVEN NIEUWE KOFFIE HALEN?

Regen, regen, regen

Zo ongelooflijk als het klinkt: er is ergens een stad, waar men niet de minste belangstelling heeft voor het weerbericht. Het kan daar geen nieuws brengen, want het regent er altijd. Geen ,,regen en wind", of ,,plaatselijk enkele buitjes", of ,,weinig of geen regen". Alleen maar: regen.

Deze stad ligt aan de westkust van Noorwegen; het is Bergen, in het Noors Björgvin genaamd.

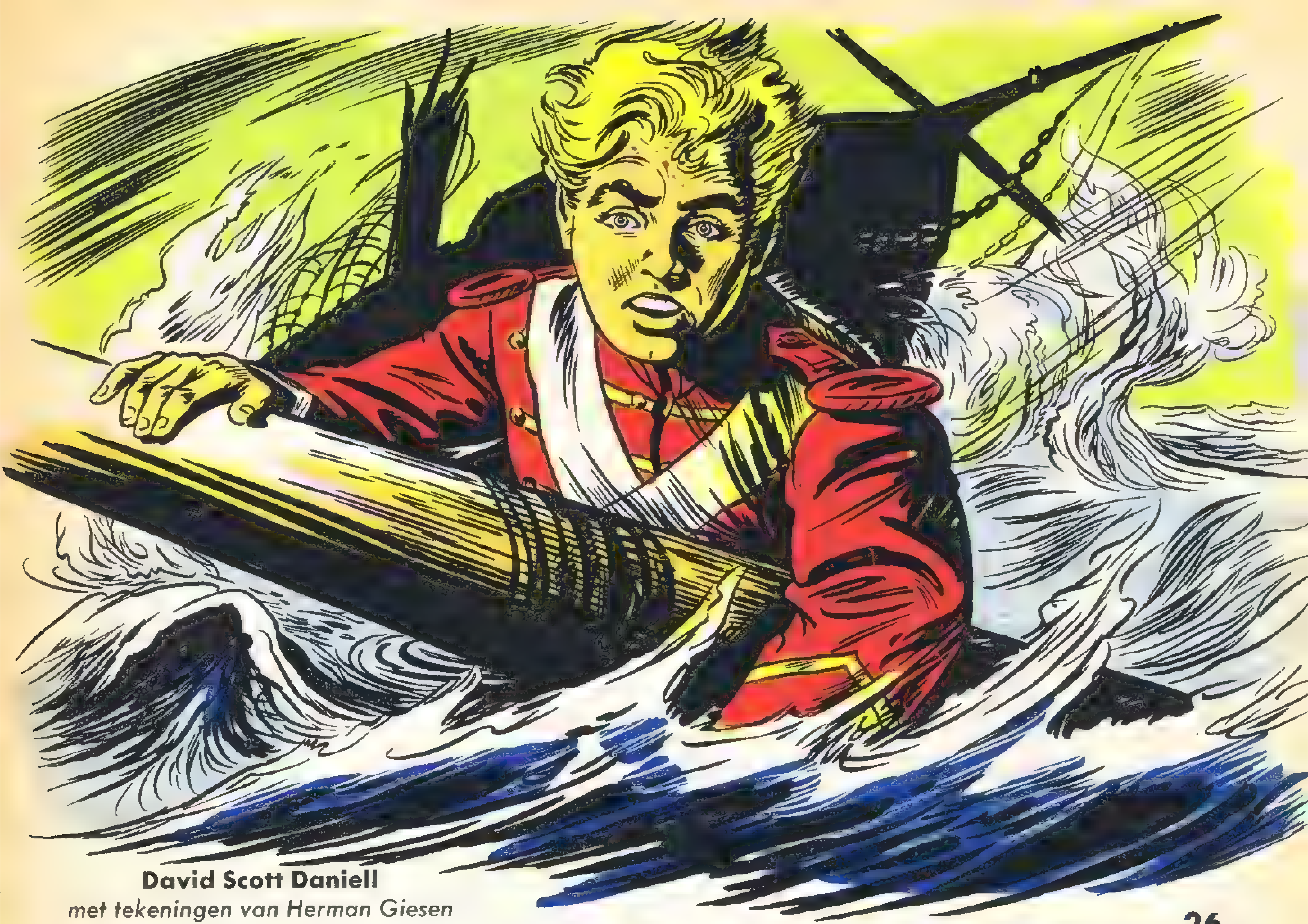
Toch heeft Bergen zijn voordelen. Ten eerste is het er zo warm, als in geen enkele andere stad op dezelfde breedtegraad. Ten tweede zijn onweersbuien er even zeldzaam als krokodillen in de Schelde en ten derde duurt de dag er 's zomers zó lang, dat iedereen er vóór het ontbijt zijn tuintje kan harken, en men 's avonds na sluitingstijd van de fabriek een fietstocht kan maken zonder zich om een lantaarn te bekommeren.

Regen hoort evengoed bij Bergen als de havenpolitie en het belastingkantoor. Nergens zijn zoveel paraplu's in gebruik als daar. Niemand kijkt er 's morgens naar de lucht. Niemand vergeet er ooit regenjas of paraplu. Geen modeshow wordt er gehouden zonder een uitgebreide afdeling regenkleding. Regen kan er geen aanleiding zijn om een voetbalwedstrijd of gymnastiekles in de openlucht uit te stellen. En de winkeliers kunnen niet klagen, dat de regen het winkelend publiek van de straat houdt. Ongeveer iedere etalage heeft een rijke verzameling regenjassen, paraplu's, regencapes, regenhoeden en waterdichte schoenen. De kinderen spelen in de regen, men wandelt, fietst of rijdt auto in de regen; buurvrouwen maken een praatje in de regen. Vissers zijn nooit zonder zuidwester en oliejas. Wanneer zij hun vangst ter markt brengen, kunnen zij hun regenuitrusting niet aan boord laten, want aan land is het even nat als op zee. Uitvinders wijden hun genie aan familieparaplu's, paraplu's voor schoothondjes, paraplu's voor kinderwagens, paraplu's voor voerman en paard tegelijk en paraplu's voor marktkooplieden. Een openluchtvoorstelling wordt in Bergen nooit gegeven.

Het enige goeds, dat men ervan kan zeggen is, dat het een zacht neerdruppelende regen is. Striemende regenvlagen en regenjachten in een stevige storm kent men er niet.

Het spreekt vanzelf, dat schouwburgen, hotels, cafés en dergelijke inrichtingen zich niet kunnen behelpen met een gewone paraplubak. De Bergense paraplubakken waren groot, maar ze liepen herhaaldelijk vol door de druipende regenschermen van de bezoekers. Het personeel moest telkens volle bakken wegdragen en lege brengen, totdat iemand op het idee kwam om aan dit ongemak eenvoudig en afdoende een einde te maken. Hij voorzag alle bakken van een afvoerbuis die naar buiten loopt. Toen deze vernuftige oplossing pas was uitgekomen, maakten hotels en cafés er reclame mee, zoals men elders adverteert, dat alle hotelkamers voorzien zijn van bad en telefoon.

Een grappenmaker zei eens: ,,Bergen heeft maar één regenbui per jaar; maar die ene bui duurt 365 dagen!"

David Scott Daniell
met tekeningen van Herman Giesen

26

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar ook sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelsen arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij hoort dat zij aan een Franse kapitein de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de militairen vermommen zich met behulp van hun kleren en paspoorten. Een Franse kolonel brengt hen naar generaal Vallence. In de tuin van zijn hoofdkwartier ontdekken de kinderen de echte spionnen en zij vluchten alle vier. Later verschijnt Zucconi. Hij en de spionnen worden gevangengenomen en door de Franse linies naar de Engelsen gebracht.

Sergeant Trott, oom Pharao in eigen persoon, onze lieve Pollie en die deugniet van een Crow! En dat met z'n allen in een ossewagen vol hooi en uitgedost als een stel vogelverschrikkers! En ik kan me vergissen, maar is dat heerschap daar niet die struikrover, hoe heet hij ook weer, Zucconi?"

„Goed geraden," zei sergeant Trott. „Later zal ik je het hele verhaal weleens vertellen, korporaal, maar daar hebben we nu geen tijd voor. Is er hier een officier in de buurt? Ik heb een boodschap voor hem van het allergrootste gewicht!"

„Een eindje verderop vindt u vaandrig Boscowen wel, denk ik," antwoordde de korporaal. „De kolonel is met een paar stafofficieren naar generaal Stuart gegaan."

„Prachtig," zei sergeant Trott. „Soldaat Pilchard!"

„Tot uw orders, sergeant," zei Pilchard, terwijl hij een stap naar voren deed en weer netjes in de houding ging staan.

„Je krijgt vier manschappen mee van korporaal Humble hier. Zorg dat de gevangenen onmiddellijk naar het strand worden gebracht. Als ze proberen te ontsnappen, schiet je ogenblikkelijk, begrepen? Je bent er persoonlijk verant-

woordelijk voor dat ze op het hoofdkwartier worden afgeleverd."

,,Begrepen, sergeant. Tot uw orders, sergeant!"

Korporaal Humble wees vier van zijn soldaten aan om mee te gaan. Deze stelden zich naast de ossewagen op. Zonder omslag greep soldaat Pilchard Zucconi in zijn kraag en duwde hem tussen twee soldaten in. Daarna maakte hij de touwen los, waarmee de spionnen aan handen en voeten waren gebonden, en stelde hen onder de hoede van de beide andere soldaten.

Weldra zette het troepje zich in beweging. De rover en de beide spionnen begonnen met lood in de schoenen aan de tocht naar het hoofdkwartier. Soldaat Pilchard en zijn musketiers verloren hen geen moment uit het oog.

,,Pollie," zei sergeant Trott, ,,jij gaat met soldaat Pilchard mee. En je blijft op het strand, begrepen? Tamboer Crow, jij blijft bij mij."

,,Jawel, sergeant," zei Olivier onderdanig.

Toen ze merkte hoe haar vader was veranderd, nu hij zich weer te midden van zijn eigen mensen bevond, kon Pollie haar ogen niet geloven. Zonder een woord van protest sloot ze zich schuchter bij de afdeling van soldaat Pilchard aan.

,,Korporaal Humble!" zei sergeant Trott. ,,Je hebt bij dezen de opdracht om je geen stap verder landinwaarts te wagen. Wees op je hoede, want je bent aan alle kanten omringd door vijanden. Kom mee, tamboer Crow, dan gaan we gauw op zoek naar vaandrig Boscowen!"

Ze haastten zich in de aangegeven richting. Een paar minuten later bereikten ze een afdeling soldaten die onder de bomen van een pijnbos in het gelid stond opgesteld, met vaandrig Boscowen aan het hoofd. Sergeant Trott schoot regelrecht op hem af, met Olivier op zijn hielen.

,,Sergeant Trott meldt zich, vaandrig!" zei hij met krachtige stem, terwijl hij in de houding sprong.

Vaandrig Boscowen draaide zich snel om. Zijn mond viel open van verbazing.

,,Wat zullen we nou beleven?" riep hij uit. ,,Sergeant Trott in levenden lijve. En tamboer Crow ook! Hartelijk welkom, mannen! Waar komen jullie zo opeens vandaan? We hadden niet anders gedacht dan dat ze jullie gevangen hadden genomen! En hoe komt het dat jullie er zo idioot uit zien? Je lijkt wel een vogelverschrikker, sergeant!"

,,Het spijt me, vaandrig, maar het was een hele toer om door de Franse linies te komen. U moet het me maar niet kwalijk nemen, maar ik heb slecht nieuws. Op de een of andere manier zijn de Fransen erachter gekomen wat generaal Stuart van plan is. Ze liggen hier vlak bij in hinderlaag om het regiment te overvallen. Vijf bataljons, vaandrig!"

,,Vijf bataljons? Weet je dat zeker, sergeant?"

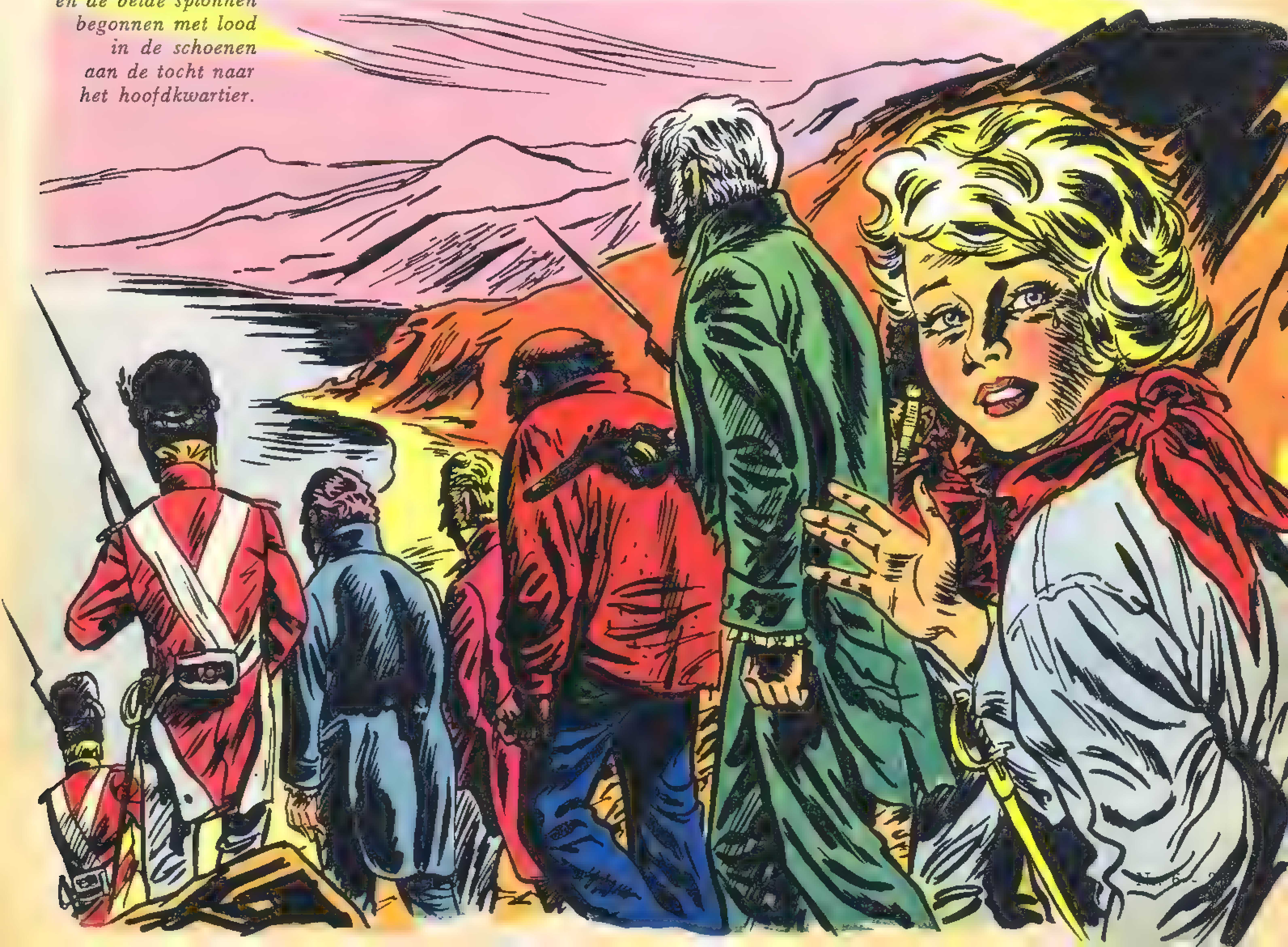
,,Jawel, vaandrig! Geen twijfel aan."

,,Kom dan maar onmiddellijk mee, dan gaan we de kolonel waarschuwen. Hij is juist bij de generaal. Voorwaarts!"

Vaandrig Boscowen ging hen voor in de richting van een heuvel, die zich op enige afstand boven de bomen verhief.

,,Ik ben blij dat jullie het hebben gehaald, sergeant," zei hij haastig. ,,Maar vertel me eens, waar zit uw dochtertje eigenlijk? Er is haar toch niets overkomen, hoop ik?"

,,Gelukkig niet, vaandrig! Ze is zo ge-

De rover en de beide spionnen begonnen met lood in de schoenen aan de tocht naar het hoofdkwartier.

„Wat zijn dat voor een paar woestelingen?" bulderde hij tenslotte.

zond als een vis. En soldaat Pilchard ook. Het heeft er anders wel gespannen. We hebben de gekste avonturen achter de rug. Maar het is goed afgelopen."

„Ik wou dat ik dat ook kon zeggen, sergeant," merkte de vaandrig spijtig op. „Ik heb niet bepaald een beste beurt gemaakt toen ik mijn gevangene heb laten ontsnappen. De kolonel was woedend."

„Maar daar kon u toch niets aan doen, vaandrig? Hebt u dan niet gezegd dat de zeerovers dat op hun geweten hadden?"

„Natuurlijk wel. Maar u weet het even goed als ik, sergeant. Als je opdracht hebt een gevangene in Gibraltar af te leveren, heb je nu eenmaal niet met lege handen terug te komen. Nee, het zal mijn loopbaan beslist geen goed doen. . "

Olivier stond op het punt te verklappen dat de gevangene uiteindelijk toch niet was ontkomen, maar hij herinnerde zich nog juist bijtijds dat het voor een simpel tamboertje geen pas gaf zonder verlof zich in het gesprek te mengen. Hij probeerde de aandacht van zijn oom te trekken, maar op dat ogenblik bereikten ze juist de top van de heuvel.

Voor een inderhaast opgerichte tent stond generaal Stuart te praten met een paar hoge officieren, onder wie ook kolonel Frinton van het honderdelfde regiment infanterie. Sergeant Trott en Olivier bleven staan, terwijl vaandrig Boscowen zich tot de kolonel wendde.

„Pardon, kolonel," zei hij salueren. „Het spijt me dat ik u slecht nieuws moet brengen."

„Wat is er aan de hand, vaandrig?" zei de kolonel verstoord. „Zie je dan niet dat ik met de generaal in gesprek ben?"

„Jawel, kolonel, maar het is een kwestie van leven of dood. De Fransen zijn op de hoogte van onze invasieplannen. Ze hebben vijf bataljons in hinderlaag gelegd!"

„Wát zeg je daar?" riep de kolonel uit.

Op dat moment zag hij sergeant Trott en Olivier staan. Zijn ogen vielen zo ver open van verbazing, dat zijn monocle een tijdje aan het zijden koord heen en weer bleef bungelen. „Wat zijn dat voor een paar woestelingen!" bulderde hij tenslotte.

„Sergeant Trott en tamboer Crow, kolonel, van de compagnie van kapitein Fairlof."

„Ach ja, nu zie ik het ook," ging de kolonel voort. „Welkom, sergeant! Maar wat zie je er uit, man! We hadden je haast al opgegeven!"

Intussen had de generaal zich omgedraaid om eens te zien waar al deze opwinding toe diende. Hij wierp sergeant Trott en Olivier een afkeurende blik toe en zei: „Wat heeft dit allemaal te betekenen? En wat moeten die twee bedelaars in het hoofdkwartier?"

„Dit is een van mijn sergeants, generaal, en een van onze aankomende tamboers. Ze zaten achter de Franse linies en ze zijn er op het nippertje doorheen gekomen. Helaas met een rampspoedig bericht."

„Een rampspoedig bericht? Wat bedoelt u?"

„Het schijnt dat de Fransen volledig op de hoogte zijn van onze voornemens, generaal," antwoordde de kolonel. „Ze hebben vijf bataljons klaar liggen om ons aan te vallen."

„Vijf bataljons? Niet te geloven. Is dat waar, sergeant?"

„Jawel, generaal, tot uw orders, generaal," zei Trott, terwijl hij zijn hakken tegen elkaar sloeg en zijn rechterhand aan zijn voorhoofd bracht. „Ze hebben hun bataljons zo opgesteld, dat ze u van voren en in de flank kunnen aanvallen en

. . . en sloeg daarna een machtige roffel, die tot in de wijde omtrek te horen was.

bovendien een eventuele terugtocht afsnijden."

Nog voordat de sergeant was uitgesproken, kwam een jonge tamboer snakkend naar adem de heuvel oprennen. Hij bleef voor de kolonel staan en zei hijgend: ,,Boodschap van kapitein Fairlof, kolonel! Zijn voorposten hebben gerapporteerd dat er een sterke vijandelijke strijdmacht oprukt op de noordwestelijke vleugel."

Na deze woorden deed de jongeman een stap achteruit, kwam te vallen over een uitstekende boomwortel en bleef met een pijnlijk gezicht liggen.

,,Alarm slaan!" beval de generaal. ,,Kom, tamboer, aan je werk!"

,,Ik ben bang dat hij lelijk gevallen is, generaal," zei de kolonel. ,,Hij kan niet op zijn benen staan."

,,Wel nou nog mooier!" bulderde de generaal. ,,Is er niemand anders in de buurt die een roffel kan weggeven?"

,,Zeker wel, generaal!" zei Olivier, terwijl hij een stap naar voren deed. ,,Alarm slaan, zei u?"

,,Ja, en een beetje vlug ook!" gromde de opperbevelhebber.

,,Tot uw orders, generaal!" antwoordde Olivier. Hij salueerde en rende daarna naar zijn collega toe, die met moeite overeind kwam. ,,Geef hier die trommel!" zei hij dringend.

De jongeman die als koerier had dienst gedaan, wierp hem een verbaasde blik toe en overhandigde hem aarzelend zijn trommel en stokken. Olivier wierp meteen de riem over zijn schouders, probeerde even de stokken en sloeg daarna een machtige roffel, die tot in de wijde omtrek te horen was.

Het deed hem goed eindelijk zijn functie weer eens te kunnen uitoefenen. Het signaal dat de overige compagnieën gaven bij wijze van antwoord, klonk hem als muziek in de oren! Ondertussen stelde de generaal sergeant Trott een reeks van vragen, terwijl hij zo kalmpjes een snuifje nam alsof hij thuis voor zijn haard stond.

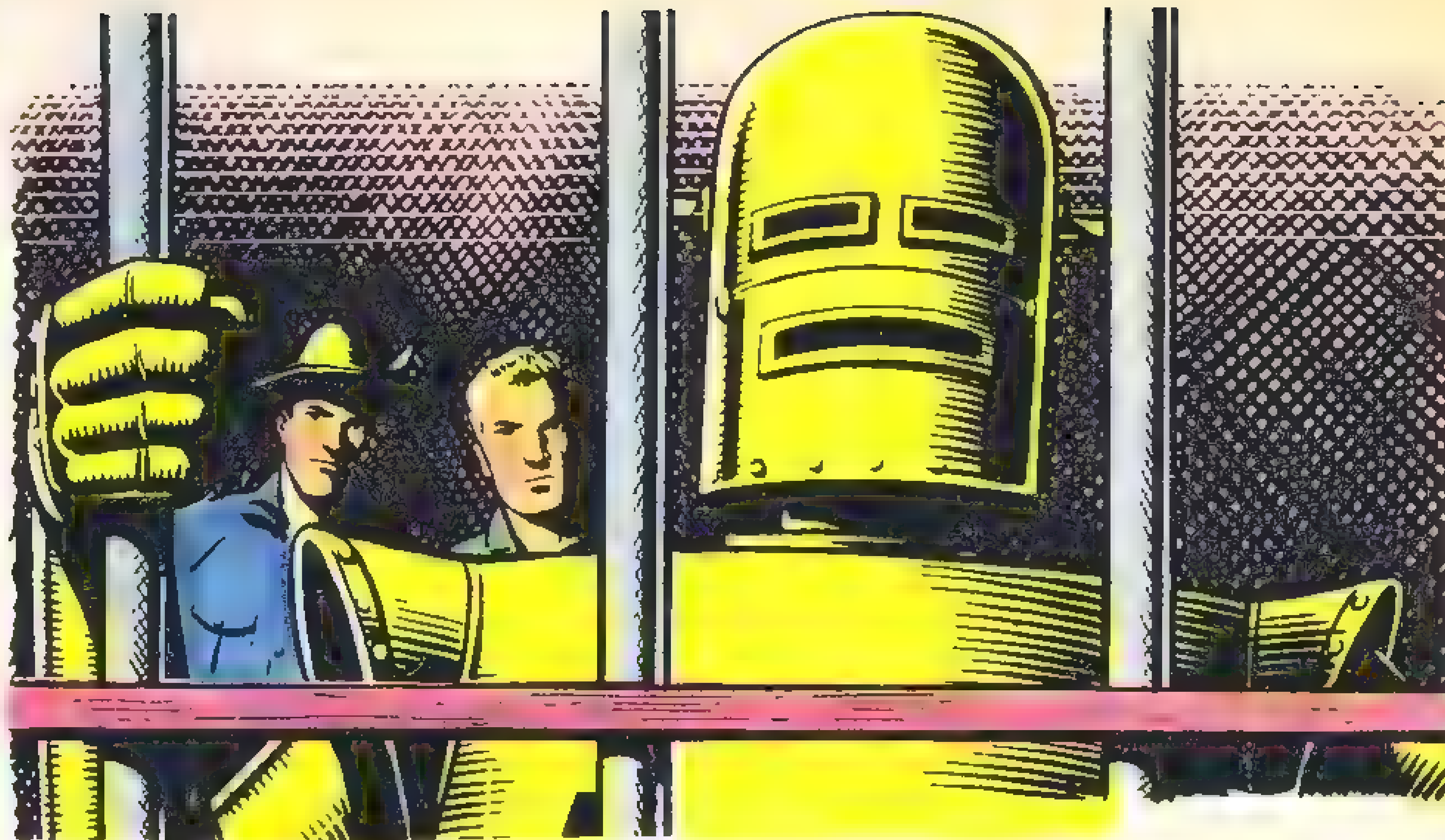
,,Dank je wel, sergeant," zei hij tenslotte. ,,Kolonel, u gaat uw regiment op het strand opstellen om de vijand tegen te houden. Ondertussen gaan de compagnieën zo snel mogelijk weer in de boten. U wijst wel een paar officieren aan, die de inscheping regelen?"

,,Jawel, generaal, tot uw orders," antwoordde kolonel Frinton. ,,Kom mee, vaandrig! En jij ook, sergeant!"

Vlug begaven ze zich regelrecht naar het strand. Op enige afstand volgde generaal Stuart met de overige officieren. De koerier, Ginger genaamd, was inmiddels weer op de been gekrabbeld. Olivier gaf hem zijn trommel terug en samen volgden ze de kolonel op gepaste afstand.

Wordt vervolgd

De man van staal

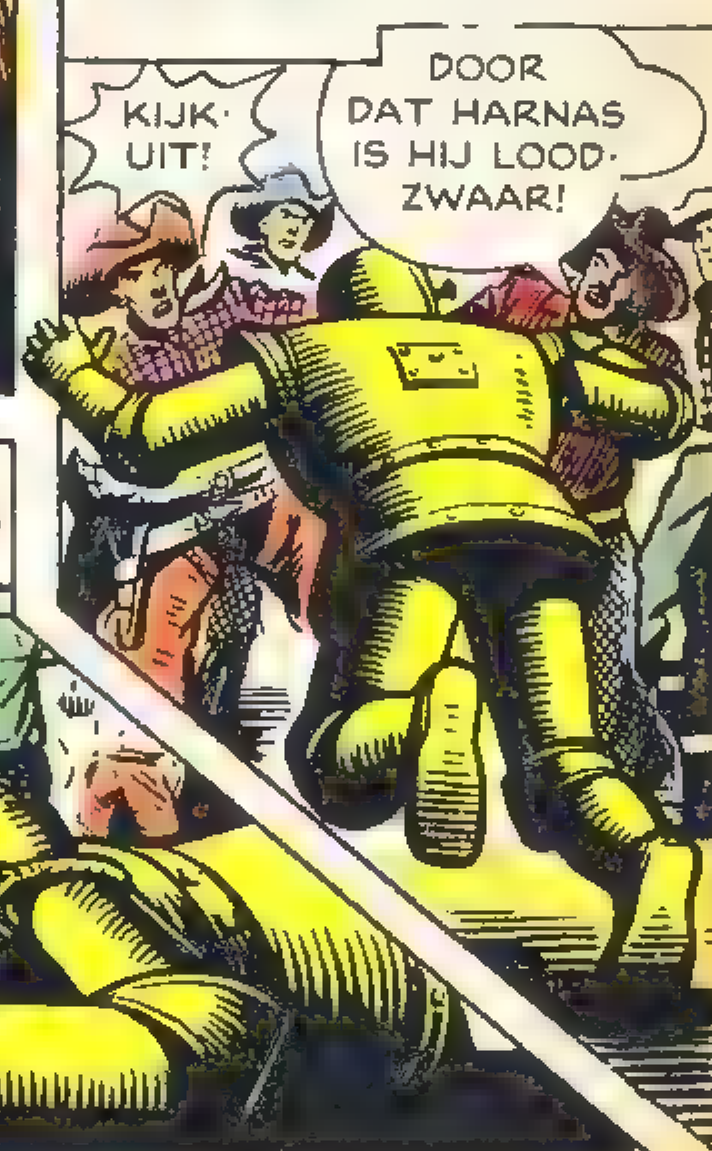

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN AFGELEGEN STREEK IN NIEUW-MEXICO. ZIJ ZAGEN DAT EEN POSTKOETS WERD OVERVALLEN DOOR EEN GROEP BANDIETEN. BIJ HUN AANKOMST IN HET STADJE LAS PIEDRAS KREGEN DE TWEE VRIENDEN EN ARCHIE HIERVAN DE SCHULD.

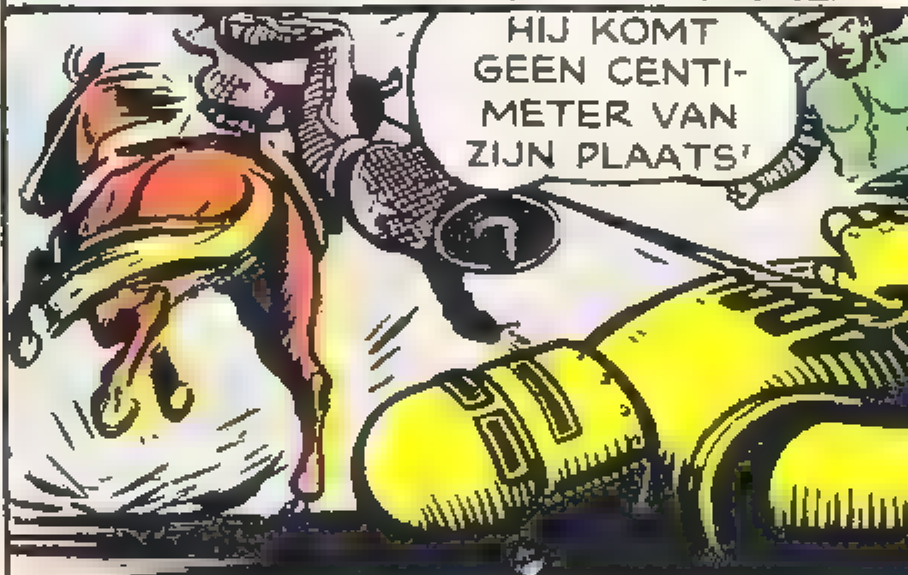

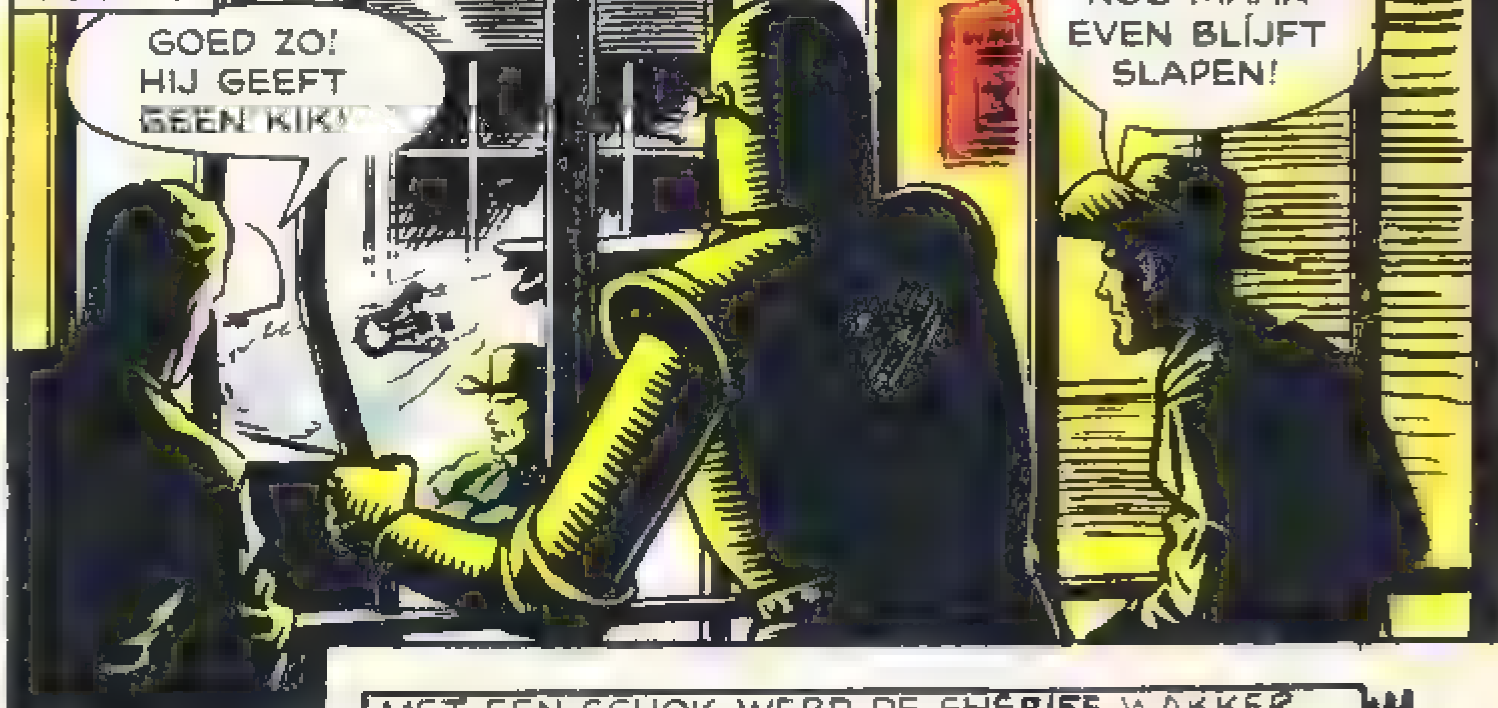

EEN POOSJE LATER ZAGEN TED EN KEN VANUIT HUN CEL DAT ARCHIE OVERMEESTERD WAS.
ZE HEBBEN HEM TOCH HIERHEEN GEKREGEN.
IK HOOP DAT ZE ARCHIE BIJ ONS IN DE CEL BRENGEN. MISSCHIEN KUNNEN WE MET ZIJN HULP ONTSNAPPEN.

TEDS WENS GING IN VERVULLING. ZES MANNEN SLEEPTEN ARCHIE DE CEL BINNEN.
ZO, EINDELIJK HEB IK JULLIE ALLE DRIE BIJ ELKAAR! JULLIE WORDEN ZO GAUW MOGELIJK BERECHT!

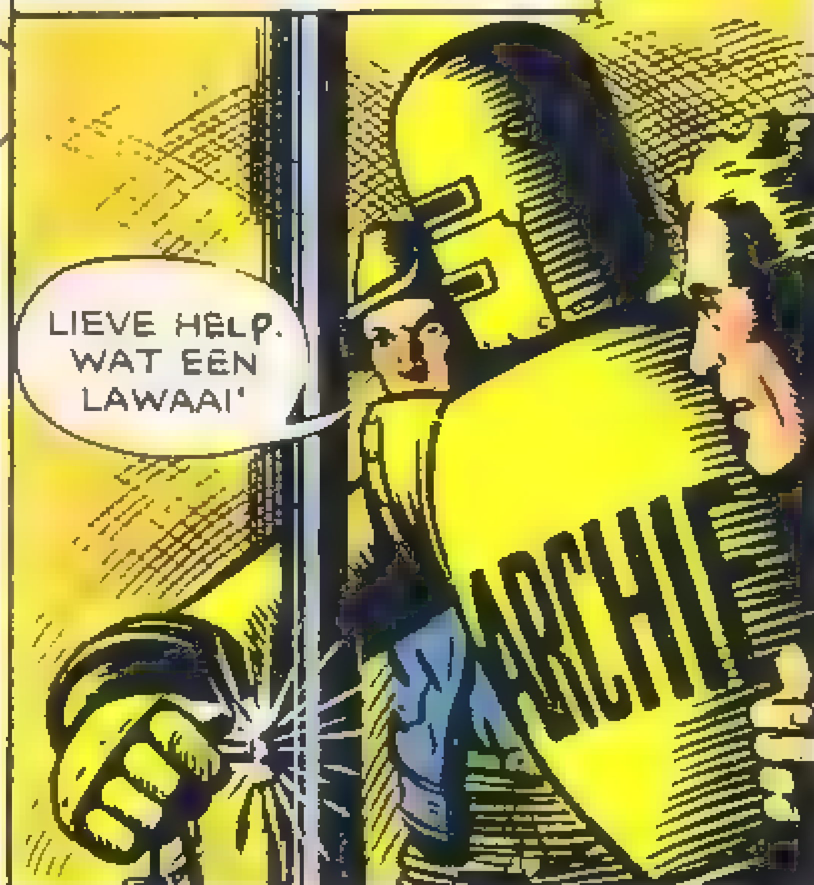

DE BERECHTING ZOU PLAATSVINDEN ZODRA DON SAVILLO WAS GEWAARSCHUWD. DIE NACHT SLIEP DE SHERIFF VOOR DE CEL
WE MOETEN ZIEN TE ONTSNAPPEN! IK HEB GEEN ZIN OM DIE RECHTSZAAK AF TE WACHTEN!
ZOLANG WE HIER ZITTEN, KUNNEN WE ONZE ONSCHULD NIET BEWIJZEN!

TED GAF ARCHIE EEN PAAR BEVELEN.
DE SLEUTELS VAN DE CEL LIGGEN OP TAFEL. ARCHIE MOET ZE PAKKEN.
MAAR DAT IS ONMOGELIJK!
HET ZAL NIET MAKKELIJK ZIJN OM TE ONTSNAPPEN. WE MOETEN ZO ZACHTJES MOGELIJK TE WERK GAAN OM DE SHERIFF NIET TE WEKKEN.

TED DRUKTE EEN KNOP IN, WAARDOOR ARCHIE MAGNETISCH WERD. DE ROBOT STREKTE ZIJN HAND UIT NAAR DE SLEUTELS
ARCHIE
TOE MAAR, ARCHIE, DE SHERIFF HEEFT NIETS IN DE GATEN!

DAAR VLOGEN DE SLEUTELS DOOR DE LUCHT.
GOED ZO! HIJ GEEFT GEEN KIK
ALS HIJ NOG MAAR EVEN BLIJFT SLAPEN!

GELEID DOOR TED STAK ARCHIE DE SLEUTEL IN HET SLOT VAN DE DEUR.
HET GAAT NOGAL STROEF. VOORUIT, ARCHIE, DOE JE BEST!
KIJK UIT VOOR DE SHERIFF! ZO GAUW HIJ IETS HOORT SCHIET HIJ!

ARCHIE DRAAIDE DE SLEUTEL OM EN MET EEN LUIDE KLIK SCHOOT HET SLOT OPEN.
LIEVE HELP. WAT EEN LAWAAI!
ARCHIE

MET EEN SCHOK WERD DE SHERIFF WAKKER EN SPRONG OP, EEN HAND AAN ZIJN REVOLVER.
KIJK UIT. HIJ GAAT SCHIETEN!

MUG en MIK

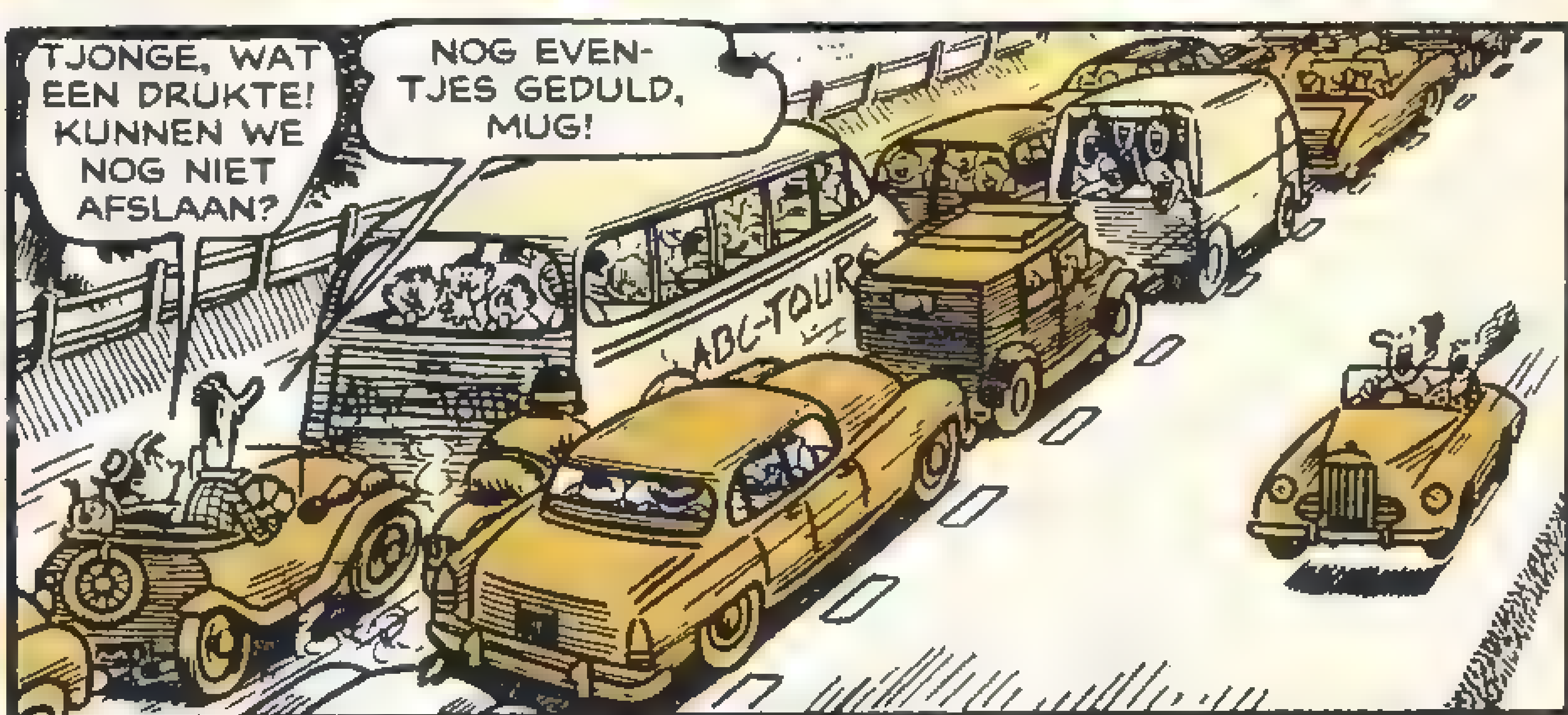
DE SPORTHELDEN

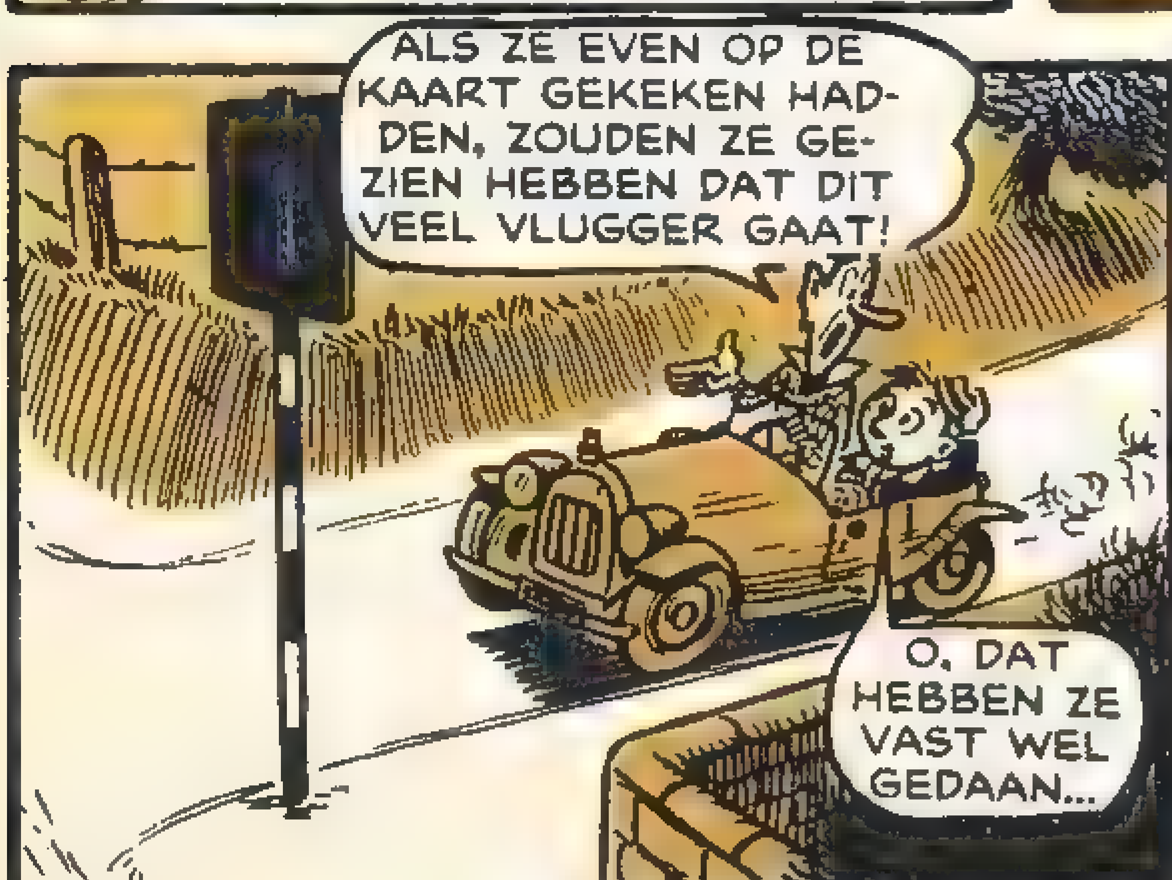

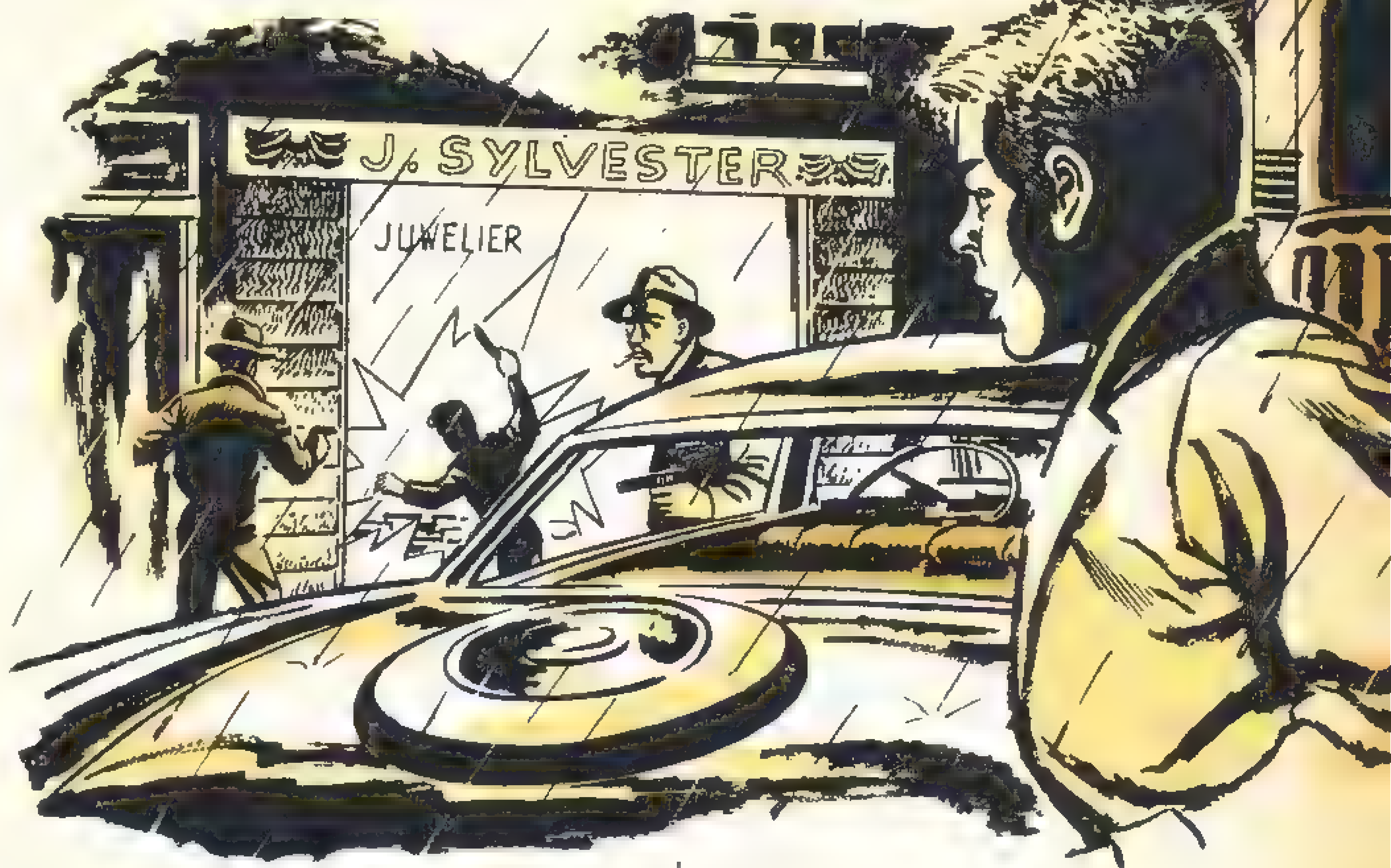

Avontuur in de regen

door Ida Melbourne

MARGA DE VRIES was ervan overtuigd dat Hans, haar jongste broer van twaalf, het helemaal aan zichzelf te wijten had dat hij die avond niet met de anderen mee mocht naar de bioscoop. Natuurlijk zou het veel te laat voor hem zijn geworden, maar dat had vader voor één keer wel door de vingers gezien, als hij zijn huiswerk maar klaar had gehad, en dat had hij nu juist niet. Er draaide een mooie film, die ze graag wilden zien, en vader had beloofd dat ze meemochten.

„We gaan met de auto," zei hij na het eten. „Dan zijn we er gauw en hoeven we na afloop niet naar huis te lopen."

Dat leek een goed idee, want het motregende en met zulk weer heeft een wandeling niet veel aantrekkelijks.

Na de afwas trokken vader, moeder en Marga hun jas aan.

„Paul," riep vader, „kom je?" Paul van zeventien, die altijd met zijn neus in de boeken zat en volgens zijn zeggen scheikundige wilde worden, kwam door de keukendeur binnen. Hij had in het schuurtje achter in de tuin een soort laboratorium ingericht, waar hij kon studeren.

„Wachten jullie heel even?" zei hij. „Ik moet mijn handen nog wassen."

Hij ging naar boven en tegelijkertijd kwam Hans naar beneden en trok met een onnozel gezicht zijn jas aan.

„Hee, ik dacht dat jij je huiswerk zat te maken?" zei vader. „Toen ik daarnet boven was moest je nog beginnen. Je kunt dus nooit nu al klaar zijn."

„O jawel, hoor," zei Hans luchtig. „Ik heb alles af; d'r was niks aan."

„Hans, je blijft hier," zei vader op strenge toon. „Geen smoesjes. Ik weet zeker dat je niet klaar bent. Je maakt je huiswerk en daarmee basta."

Hans bromde iets, zette een verongelijkt gezicht, maar ging tenslotte toch naar boven. Natuurlijk vonden de anderen het zielig voor hem, maar het wás zijn eigen schuld. Hij had van tevoren geweten dat ze naar de film zouden gaan en dus had hij moeten zorgen dat zijn huiswerk af was.

Vader, moeder, Marga en Paul reden naar de bioscoop. De film was erg mooi en ze genoten. Maar ze schrokken geweldig toen ze na afloop weer buiten kwamen. Het goot pijpestelen. Het water spetterde op het trottoir en de mensen zetten hun paraplu op en liepen vlug naar huis.

„Nou," zei vader lachend, „jullie hoeven niet zo'n zielig gezicht te zetten, hoor. Wees blij dat we met de auto zijn. Hij staat op het parkeerterrein om de hoek. Blijven jullie maar even hier, dan ga ik hem halen. Ik ben zo terug."

Hij trok zijn hoed naar voren en vertrok; de anderen bleven geduldig staan wachten.

„Nou, hij blijft nogal even weg," zei moeder, terwijl ze van het ene been op het andere wipte.

Net toen Paul voorstelde om te gaan kijken waar vader bleef, kwam deze op een holletje terug. Hij was doornat en het water liep in stromen van zijn hoed.

„De auto is weg!" riep hij en zwaaide met zijn armen.

„Weg? Toch niet gestolen?"

„Weg," zei vader. „Eenvoudig verdwenen. Ik weet precies waar ik hem neergezet heb en ik heb bovendien nog het hele parkeerterrein afgezocht. Hij is gestolen."

Ze stonden sprakeloos.

„Ik kan het bijna niet geloven," zei moeder. „Het is geen mooie of nieuwe wagen. Waarom zou iemand hem stelen?"

Paul zei dat hij ook weleens wilde gaan kijken en verdween in het gordijn van regen.

„Misschien heeft iemand hem geleend om ermee door de regen naar huis te rijden," zei Marga. „We kunnen maar beter even wachten voor we het aan de politie doorgeven."

Maar vader had niet veel vertrouwen in die veronderstelling en ging meteen de politie bellen. Op de terugweg riep hij een taxi aan. Op dat ogenblik kwam Paul terug en zei dat hij de auto ook niet had kunnen vinden.

Tien minuten later waren ze thuis. Ze gingen naar binnen en voelden zich beetgenomen, vooral vader.

Moeder was naar boven gegaan om te kijken of Hans al in bed lag, maar ze kwam meteen terughollen. Toen ze de huiskamer binnenstormde, begreep iedereen dat er iets aan de hand was.

„Hans. . . is er niet," stamelde ze.

„Is Hans er niet? Niet in huis, bedoel je?" vroeg vader. „Dat is onmogelijk. Hij is toch zo langzaam aan te groot om ontvoerd te worden, lijkt me. Hij heeft zich natuurlijk ergens verstopt."

Marga rende naar boven. Ze keek in zijn kamer — het bed was niet beslapen en zijn boeken lagen verspreid over de tafel. Ze keek onder het bed en in de kast. Daarna ging ze naar buiten en liep om het huis heen, maar Hans was nergens te vinden. Het leek wel of het spookte; eerst de auto zoek en nu Hans.

„Het kan natuurlijk zijn dat hij naar een vriend gegaan is om daar zijn huiswerk te maken," veronderstelde Paul.

Het was te laat om nog iemand op te bellen, maar ook al zou Hans inderdaad naar een vriend gegaan zijn, dan had hij nu al lang terug moeten zijn.

Moeder ging naar de gang en trok haar jas weer aan. Ze zei dat ze er direct op uit wilde om hem te gaan zoeken.

„Ach, je moet je niet zo opwinden," zei vader. „Hij was natuurlijk kwaad, omdat hij niet meemocht naar die film; misschien is hij na ons weggegaan."

Op dat ogenblik ging de telefoon en Marga nam de hoorn van het toestel. ,Ja," zei ze. „Ja, dat is onze auto. O, gelukkig dat u hem gevonden hebt." Ze gaf de hoorn aan haar vader en zag dat zijn gezicht betrok en dat zijn wenkbrauwen fronsend omhooggingen. Hij gaf een kort antwoord en hing op. „De wagen is in een sloot gereden, maar hij is niet erg beschadigd. Nou, moeder, we hebben wel een kop koffie verdiend voor de schrik."

Maar moeder had andere zorgen. „Hans is op de fiets weg," zei ze. „Ik heb in de schuur gekeken en zijn fiets is er niet."

Paul floot zachtjes. „Dat is vreemd. Bij de bioscoop heb ik een fiets zien staan die sprekend op die van Hans leek."

Moeder liep naar de telefoon en belde een taxi. „Ik ga terug naar de bioscoop," zei ze. „Wie weet heeft hij hier thuis gewacht tot wij weg waren en is toen stiekem toch naar de film gegaan. Met die nattigheid kan hij onderweg best geslipt en gevallen zijn. . ."

„Kom," zei vader, „ga je nu niet direct allerlei narigheid in je hoofd halen, moeder. Maar als je wilt gaan, ga je gang."

De taxi reed voor en moeder stapte in. De auto was nauwelijks de hoek om of vader leek een ander mens te worden.

„Marga, Paul," zei hij opgewonden, „zoals ik al zei: de auto is gevonden, maar de politie heeft me nog iets anders verteld. Ik wilde je moeder niet onnodig bang maken en daarom heb ik mijn mond gehouden. Iemand die het ongeluk zag gebeuren, heeft verklaard dat er een jongen uit de wagen sprong en wegrende."

Paul en Marga keken hun vader verbaasd aan. Bijna tegelijkertijd zeiden ze: „Hans."

„Ja, het begint er wel op te lijken."

Op dat ogenblik kwam Gerard, Marga's oudste broer, binnen en hoorde zwijgend het nieuws aan van de verdwijning van de auto en van Hans.

„Maar. . . maar jullie denken toch niet dat hij er met de auto vandoor is? Dat is onmogelijk. Zo iets zou Hans nooit doen."

Natuurlijk was het niet waarschijnlijk dat Hans in de auto op stap gegaan was, maar waar zat hij dan wel? Waarom was hij dan niet naar huis gekomen?

„Hij zal zo wel opbellen, denk ik," zei vader zorgelijk.

Iedereen was in diep gepeins verzonken. Hans had vaak beweerd dat hij best een auto kon besturen, als hij de kans maar kreeg. Hij was nogal technisch aangelegd en hij had zijn vader en Gerard natuurlijk vaak zien rijden.

De telefoon ging weer en Marga nam de hoorn op. „Moeder aan de lijn," zei ze en gaf de hoorn aan vader.

„De fiets van Hans staat inderdaad op het parkeerterrein bij de bioscoop," zei moeder. „Ik heb de taxi teruggestuurd om jou op te halen. Kom alsjeblieft gauw."

Vader aarzelde en besloot dan dat hij het nieuws, dat men een jongen uit de auto had zien komen, aan moeder moest vertellen. Maar hij vond het beter om het haar mondeling mee te delen. Toen de taxi terugkwam, stapte hij in en reed weg.

Hij was net weg toen er een politieauto voor het huis stopte. Twee agenten kwamen naar de voordeur en de kinderen lieten hen binnen.

Ze hadden de gegevens van de auto en Gerard zei dat dat inderdaad hun auto was. Daarna vroeg Marga hun naar de jongen die uit de wagen gesprongen was.

„Tja, we hebben helaas geen nauwkeurig signalement," zei een van de agenten en haalde iets uit zijn zak. „Maar we hebben dit gevonden."

Hij hield een voorwerp omhoog en Marga, Paul en Gerard keken elkaar aan. Het was een zakdoek van Hans. Er zat een scheur in, maar ze herkenden hem direct.

De agent vertelde waar de auto zich bevond. Er was een takelwagen onderweg. „Ik denk dat jullie broer kwaad was, omdat hij niet meemocht naar de film," zei hij. „Anders erg gevaarlijk als zo'n jochie een auto bestuurt. Ik moet er natuurlijk proces-verbaal van opmaken."

Dus de politie was ervan overtuigd dat Hans in vaders auto gereden had. De anderen konden het niet geloven. Natuurlijk was er die zakdoek als bewijs en bovendien stond zijn fiets op het parkeerterrein. En iemand had hem gezien of in elk geval een jongen die op hem leek.

Ze stonden zwijgend bij elkaar. Tenslotte vroegen ze de agenten of ze naar de bioscoop wilden gaan om vader en moeder te halen, die daar aan het zoeken waren. Geruisloos reed de politieauto weg.

„Een van ons moet in elk geval hier blijven," zei Marga tegen Gerard. „Misschien wordt er opgebeld."

„Wat wilde jij dan doen?" vroeg hij.

„Ik wilde samen met Paul de plaats van het ongeluk eens gaan bekijken. Mocht Hans het gedaan hebben, dan houdt hij zich misschien ergens in de buurt verscholen."

Het was opgehouden met regenen, maar ze deden toch hun regenjas en laarzen aan voor ze weggingen. De plaats waar de auto in een sloot gereden was, was ongeveer een kilometer van het huis verwijderd.

Toen ze er aankwamen was het middernacht. Er stond een agent bij de auto op wacht en een takelwagen was bezig de auto weer op de weg te trekken.

De politieman wees hun naar welke kant Hans was weggerend. Ze gingen op weg in de aangegeven richting en gebruikten een zaklantaarn om zich bij te lichten. Ze vonden voetafdrukken, maar die gingen even later verloren in een stuk grasland. Om beurten riepen ze Hans bij zijn naam, maar er kwam geen antwoord en tenslotte gaven ze het op. Toen ze terugkwamen bij de auto, stond deze al op de weg. Paul keek hem na en kwam tot de conclusie dat je er zonder gevaar mee kon rijden. Toen stopte er een taxi en daar waren vader en moeder.

„Met Hans is alles goed, moeder," zei Marga zachtjes. „Daar ben ik heel zeker van. Maakt u zich maar geen zorgen. . ."

„Ik kan niet begrijpen waarom hij. . . Ik kan het maar niet begrijpen," zei ze.

Ze stapten allemaal in hun eigen wagen en vader ging aan het stuur zitten. Ze waren al even onderweg, toen Marga merkte dat ze niet prettig zat en dat iets haar geniepig prikte.

„Au, wat is dat dan toch?" zei ze. „Paul, geef me je lantaarn eens."

Paul gaf de lantaarn en Marga liet het licht over haar plaats schijnen. Op de bank zag ze een klein, zilveren eierdopje liggen.

„Lieve help, waar heb je dat vandaan gehaald?" vroeg moeder.

„Ik zat erbovenop," zei Marga.

Vader en Paul hadden het ding nooit gezien. Toen Marga haar hand tussen de kussens stak, vond ze nog iets anders.

„Een diamanten ring. Kijk eens, het prijskaartje hangt er nog aan."

Toen kreeg ze opeens een idee.

„Vader, rijd eens naar de stad — naar Sylvester," zei ze opgewonden.

„Sylvester? Die juwelier? Nou, daar is het wel een beetje laat voor," zei vader.

Maar hij draaide toch een zijweg in en reed naar de stad. Toen ze bij de winkel van Sylvester kwamen, zagen ze een

„De auto is weg!" riep hij en zwaaide met zijn armen.

politieauto staan. Er stonden twee agenten bij, dezelfde die eerder op de avond bij hen thuis geweest waren.

„Zo, hebt u uw wagentje al weer, meneer de Vries?" zei een van de agenten toen ze stopten.

„Kunt u me zeggen of er in deze zaak ingebroken is?" vroeg Marga vlug, terwijl ze uit de auto sprong.

„Ja, er is een roofoverval gepleegd. Waarom vraagt u dat?"

Ze hield het eierdopje en de ring omhoog. „Dit hebben we in de auto gevonden. Kijk, aan de ring zit nog een prijskaartje van Sylvester. Daarom dacht ik dat deze gestolen was, evenals het eierdopje."

„Marga, dat is erg knap van je," riep vader uit. „Dus je denkt dat ze de wagen hebben gebruikt bij een roofoverval?"

De agent keek aandachtig naar de auto.

„Ja, u hebt gelijk, juffrouw. Deze wagen klopt precies met de beschrijving van de auto waarin men de dieven heeft zien vluchten. En het feit dat u er gestolen goed in gevonden hebt bewijst genoeg. Ze hebben de wagen waarschijnlijk van de parkeerplaats gehaald, hebben de diefstal gepleegd en toen de auto als gewoonlijk ergens onbeheerd achtergelaten."

„Maar," zei moeder, „wat heeft Hans met dit alles te maken?"

„Hans is naar de bioscoop gegaan," zei Marga, „hij zag die kerels in onze auto wegrijden en is achter hen aangegaan."

„Ja," zei een van de agenten, „dat is heel goed mogelijk. Hij is ze gevolgd, heeft die overval gezien en. . . eh. . . is daarna door die lui gepakt."

Het leek of moeder flauw zou vallen.

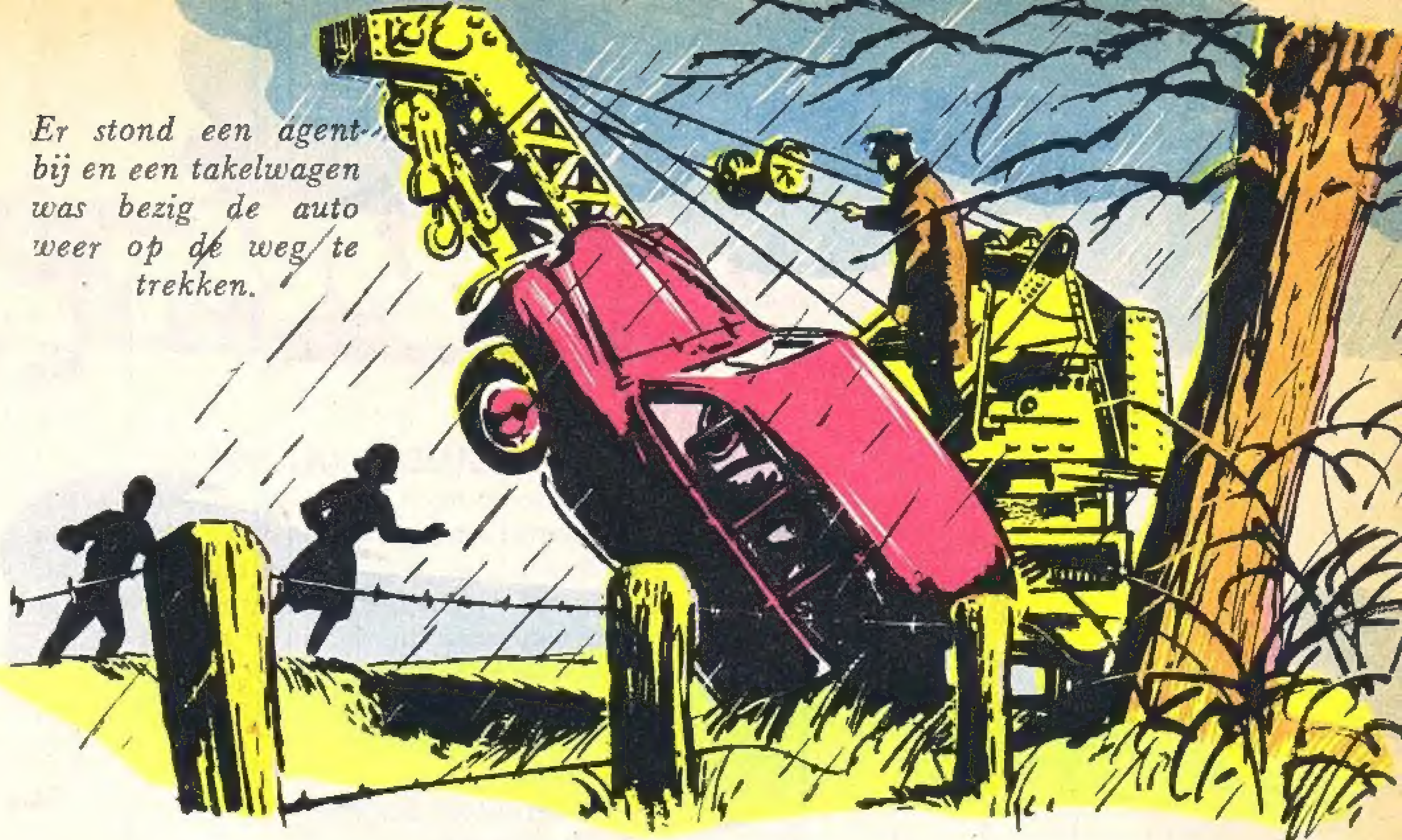
„Hij heeft natuurlijk wel geprobeerd te ontkomen," zei Paul. „En dat schijnt hem ook naderhand gelukt te zijn, want ze hebben een jongen weg zien hollen."

Nadat de politiemannen de auto hadden doorzocht of er misschien nog meer voorwerpen van waarde in lagen, gingen ze terneergeslagen naar huis.

Toen ze vlak bij huis waren, zagen ze dat de deur openstond; het licht van de gang stroomde naar buiten en in de deuropening stond Gerard. Toen hij hen zag aankomen, kwam hij hen tegemoetlopen.

„Ik heb een boodschap van Hans," riep hij. „Hij heeft net opgebeld. Alles is in orde, maar hij was bang dat de politie hem zou pakken wegens het rijden zonder rijbewijs." Gerard vertelde verder dat Hans erg gehaast en zenuwachtig was geweest aan de telefoon en dat hij niet geluisterd had naar wat Gerard antwoordde. „Hij zei nadrukkelijk dat we niet moesten proberen hem te zoeken. O ja, en dan zei hij nog iets heel vreemds: hij vroeg of ik zijn algebrasommen wilde nakijken; zijn boeken kon ik vinden in zijn kamer op de plaats waar Paul een ongeluk met zijn bromfiets heeft gehad."

„Wát? Heb jij met je brommer een ongeluk gehad in de kamer van Hans?"

Er stond een agent bij en een takelwagen was bezig de auto weer op de weg te trekken.

vroeg Marga stomverbaasd aan Gerard.

„Nee, natuurlijk niet; ik breng mijn brommer toch niet in huis. Als ik iets repareren moet, doe ik dat in de schuur."

„Wacht eens even," zei vader peinzend. „Hans wordt waarschijnlijk door die kerels vastgehouden. Volgens mij hebben ze hem laten opbellen om ons op een dwaalspoor te brengen. Maar Hans is niet dom en daarom heeft hij in zijn boodschap waarschijnlijk een geheime aanwijzing verborgen. Die aanwijzing is de opmerking over de bromfiets.

„Paul," riep Marga opgewonden uit, „hèb jij kortgeleden een ongeluk gehad met je bromfiets?"

„O ja," zei Paul, „dat was ik vergeten. Nou ja. . . ongeluk. . . kleine botsing; het voorwiel was wat verbogen; het is gebeurd toen ik met Hans naar dat leegstaande huis aan de andere kant van de stad ben geweest."

„Dan wordt Hans daar vastgehouden," riep Marga.

Vader rende naar de telefoon en belde de politie op. Daarna stapten ze met zijn allen weer in de auto en reden met grote snelheid naar het verlaten huis. De politie was er al en had de villa omsingeld. Er hing een griezelige stilte, maar die werd plotseling verscheurd door het snerpend geluid van een politiefluitje. In het huis hoorden ze iemand roepen en vlak daarop klonk het geluid van rennende voeten. De politiemannen deden een zoeklicht aan en zagen drie mannen langs het tuinpad naar het hek hollen. Een paar agenten gingen op hen af en grepen er twee, maar de derde wist te ontkomen en holde voort in de richting van het hek. Hij duwde Gerard opzij, maar gelukkig kon moeder op het laatste ogenblik het hek dichtgooien, zodat hij er in volle vaart tegenop botste. Vader greep hem en hield hem vast tot de agenten bij hem waren.

En tenslotte zagen ze Hans aankomen. Hij leek in de beste stemming en hij lachte toen hij op hen toeliep.

„Gelukkig hebben jullie dat verhaal over dat ongeluk met de brommer begrepen," riep hij. „Goed van jullie, hoor. Ik hoopte maar dat jullie het zouden snappen."

„Hans," riep moeder, „ben je gewond?"

„Natuurlijk niet," antwoordde Hans. Hij zag er uit of hij het avontuur wel leuk gevonden had.

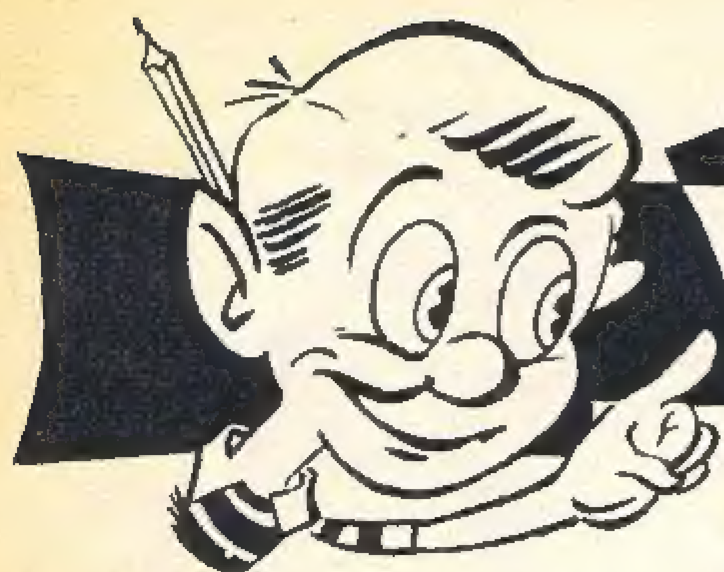
„Nou, in elk geval ben je er heelhuids afgekomen, jongen," zei vader met een zucht.

„Vertel eens gauw," vroeg moeder, terwijl ze een arm om zijn schouders sloeg.

„Nou," zei Hans, „ik had mijn atlas in de auto laten liggen en die had ik nodig bij mijn huiswerk. Dus ging ik op de fiets achter jullie aan. Maar toen ik op het parkeerterrein bij de bioscoop kwam, zag ik dat drie mannen er juist met onze wagen vandoor gingen. Ik had mijn fiets al weggezet en toen ben ik maar achter ze aangehold; ik heb gezien hoe ze een juwelierszaak beroofden. Maar toen zagen ze mij en grepen me. Dat is alles; later heb ik geprobeerd om de auto te laten stoppen. Ik greep het stuur, de auto begon te slippen en reed een droge sloot in. Ze gingen er meteen vandoor en ik weer achter ze aan. Maar toen werd ik in dat bos weer door hen gegrepen en zij brachten me naar dit huis. Ik moest jullie opbellen en zeggen dat jullie niet naar mij mochten zoeken, maar dat verhaal van die brommer snapten ze toch niet en dus kon ik jullie daarmee een aanwijzing geven."

Allemaal vonden ze Hans reuzeverstandig en dat vond de politie ook.

Toen zijn onderwijzer op school het verhaal hoorde, praatte hij niet over het huiswerk dat niet af was. Hans kreeg bij wijze van beloning voor zijn moedig optreden de volgende dag een vrije middag en hij mocht naar de film die hij de vorige avond gemist had. Maar na zijn avontuur met de inbrekers was die film volgens hem maar een tam geval. . .

WIE PUZZELT ER MEE?

LADDERRAADSEL

Op de sporten van deze ladder moeten de hieronder gevraagde woorden komen te staan. Als je de goede ingevuld hebt, krijg je op de stijlen van boven naar beneden twee dierenamen te lezen.

1 De arm bedekkend deel van een jas
2 Spaanse veldheer, in de 80-jarige oorlog
3 Reukorgaan
4 Bezinksel; modder
5 Toespraak
6 Gedachte
7 Gelooide dierehuid

EEN VAN DE DRIE

1 *DUKDALF*
 a. Zwemvogel
 b. Paalwerk in havens om schepen aan te meren
 c. Amfibievaartuig

2 *KAVIAAR*
 a. Gezouten kuit van steur
 b. Soort krokodil
 c. Rivier in Afrika

3 *BROMELIA*
 a. Eiland in de Middellandse Zee
 b. Geneesmiddel
 c. Sierplant

4 *GLIMMER*
 a. Lichtgevend insekt
 b. Andere naam voor mica
 c. Soort vernis

5 *ATALANTA*
 a. Legendarisch verzonken wereleddeel
 b. Moerasplant
 c. Inheemse vlinder

6 *ALBATROS*
 a. Zeevogel
 b. Sleepkabel
 c. Muziekinstrument

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

E-puzzel

R E K E N E *N*
B *E* D E L *E* N
R E *G* E *L* E N
S P R *E* K E N
Z E *G* E *N* E N
B *E* Z E R *E* N
K L E T S E *N*

Op de schuine rijen lees je de werkwoorden REGENEN en KEGELEN.

Kruiswoordpuzzel

B A A R D
O A S E
H O L   M A L
B   O S   L A K S
L E K   K A T
O T   N A
N E E   B O A
D R I E   P A   L
K I L   V O S
A M E N
S M A R T

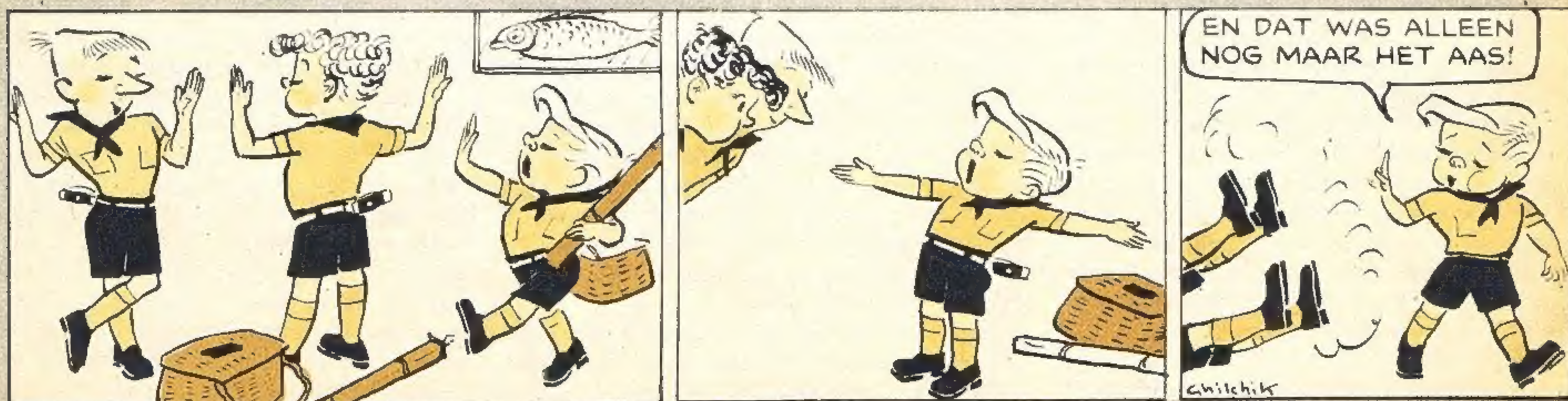
ONZE ZIEKEN

We hebben weer een serie aanvragen binnengekregen van zieke lezeressen en lezers, die dolgraag post ontvangen. Hieronder volgen een paar adressen en we zeggen tegen de gezonde lezers: laat het brieven en kaarten regenen!

Clema van Beurden (10 jaar), Sint-Maartenskliniek, Lighal 2, Hengstdal, Nijmegen.

Nelly Hoek, Fopsmitstraat 57, Alblasserdam (Z.-H.).

Dickie Dapper

De gouden kraag

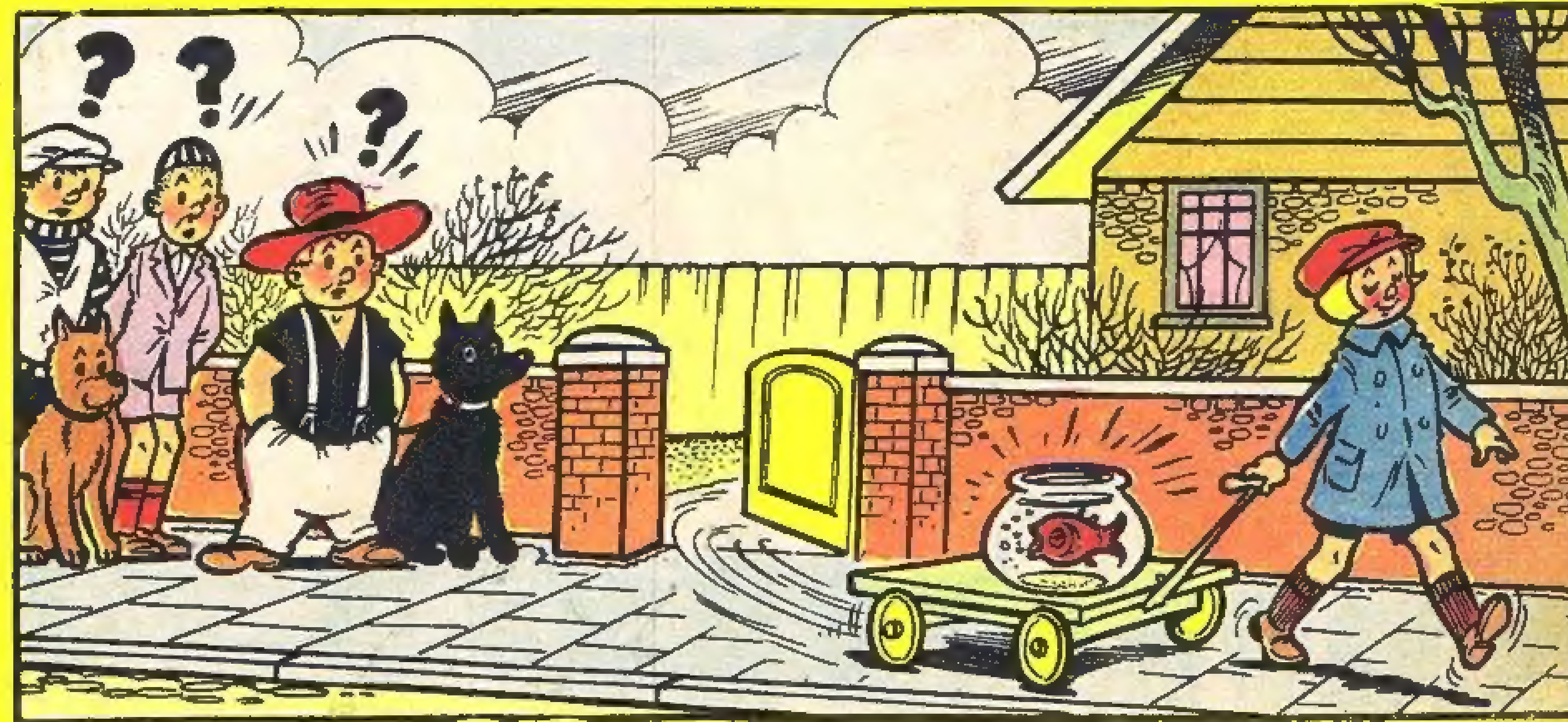

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.